ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 394

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 8

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1926

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Εσωτερικού, ἐτησια δραχ. 100
Ἐξωτερικοῦ 1 Λίρα Ἀγγλίας
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

ΠΡΩΪΝΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

Κατέβαλεν τότε ὑπερτάτην προσπάθειαν ὁ Λορέντζος, ἐσηκώθη, ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἐφώναξεν.

— Ναμπῆ, βοήθεια... Ποιὰ σκυλιὰ ἔβχλαν σημάδι τὸ παραθύρι καὶ μ' ἐλάβωσαν ; Ναμπῆ... 'Αζίρα.. 'Ελάτε γρήγορα. Εἶμαι λαβωμένος.

'Ολίγας στιγμὰς βραδύτερον, εἰσώρμησαν εἰς τὸ δωμάτιον οἱ προσκληθέντες.

'Ο Ναμπῆ, φέρων ἀκόμη ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὰ καταφανῆ ἴχνη τῆς ἀγωνίας, τὴν ὁποίαν ἐπέρασε δεσμευμένος καὶ φιμωμμενος 'Η 'Αζίρα, τρομαγμένη καὶ ἀνήσυχος.

— Τί ἔτρεξε, ἐφέντημ Λορέντζε ;

— Τί ἔτρεξε !... Κύτταξέ με...

— 'Αλλάχ ! αἵματα...

— Ναί;

— Μὰ πῶς, ἐφέντημ ; Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ κακό ;

— Ἄ ! σκύλε. 'Εμένα ρωτᾶς ; Ποιοὶ ἔρριξαν τὶς τουφεκιαῖς στὰ παράθυρά μου Ποιοί;

— Οἱ δοῦλοι σου ἐφέντημ.

— Καὶ γιατί ;

— Γιὰ να σκοτώσουν τὸν Γκιαούρη.

— Ποιὸν γκιαούρη ;

— Ἕνα ποῦ πῆρα σήμερα γιὰ περιβολάρη.

— Νὰ τὸν σκοτώσουν... Καὶ γιατί ;

— Ἄ ! ἐφέντημ... Μεγάλο κακὸ θά παθαίναμε. 'Ο γκιαούρης μ' ἐγέλασε. Τὸν ἐπῆρα στὴ δούλεψί σου γιατὶ τὸν ἐνόμισα καλὸν ἄνθρωπο.

— Ἔ ! λοιπόν ;

— Μὰ αὐτὸς ἦταν βαλτὸς ἐφέντημ.

— Γιατί ;

— Νὰ ξεγλυτώσῃ τὴν σκλάβα σου...

— Πῶς ; τὴ σκλάβα ;

— Ναί, ἐφέντημ... Ἄ ! τὸν γκιαούρ... Καὶ τί ἔκανε ; Μὲ ἔπιασε ἐμένα, ἐφέντημ, καὶ μ' ἔδεσε καὶ μοῦ μπούκωσε τὸ στόμα καὶ μὲ κλείδωσε μέσα στὸ σπίτι τοῦ περιβολάρη.

— Ἔ ! Ὕστερα ρώτησε βογγῶν ἀπὸ τὸν πόνον τοῦ τραύματός του ὁ Λορέντζος.

— Ὕστερα, ἐφέντημ, ἐπῆρε ἕνα σχοινὶ μὲ γάντζο καὶ ἀνέβηκε στὸ παράθυρο ἐπάνω.

— Ἄ ! τὸν κακοῦργο !

— Ζητοῦσε νὰ ἀνοίξῃ νὰ μπῇ μέσα. Καὶ θὰ τὄκανε, ἐφέντημ ἂν δὲν ἐπρόφθανε ἡ 'Αζίρα.

— Ἡ 'Αζίρα.

— Ναί. Αὐτὴ ἔτρεξε καὶ ἐξύπνησε τοὺς δούλους σου. Αὐτὴ ξεγλύτωσε ἐμένα. Αὐτὴ μᾶς ἔσωσε ὅλους.

— Σ' εὐχαριστῶ, 'Αζίρα, εἶπεν ὁ Λορέντζος, καὶ σὲ συγχωρῶ γιὰ ὅτι ἔκανες. Ἔπειτα Ναμπῆ ; Τί ἔγεινεν ἔπειτα ;

— Οἱ πιστοί σου δοῦλοι, ἐφέντημ, πῆραν τὰ τουφέκια τους τότε καὶ ἐσημάδεψαν νὰ σκοτώσουν τὸν γκιαούρη. Μὰ πῶς ἔτυχε καὶ εὑρέθηκε ἡ ἀφεντιά σου πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἐλαβώθηκες ἀπὸ τὶς σφαίραις...

— 'Ο γκιαούρης ; Τί ἔγεινε ὁ γκιαούρης ; 'Εσκοτώθηκε ;

— Ὄχι.

— 'Αλλά ;

— 'Εγλύτωσε, ἐφέντημ Καμμιὰ σφαῖρα δὲν τὸν εὕρηκε

— Ἔ ! λοιπόν ;

— Τὸ σκυλὶ δὲν ἐφοβήθηκε καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὴν κορνίζα ἐπάνω. Ἔπειτα βρῆκε ἕνα παράθυρο ἀνοιχτὸ καὶ πήδησε μέσα στὸ σεράϊ σου. Οἱ πιστοί σου δοῦλοι τὸν κυνηγᾶνε νὰ τὸν πιάσουν.

— Καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρουν ἐδῶ.

— Ναί, ἐφέντημ.

— Πρῶτα νὰ τὸν ἐξετάσω καὶ ὕστερα νὰ τὸν κρεμάσω. Ναμπῆ.

— 'Εφέντημ.

— Πήγαινε νὰ ἰδῇς τί γίνεται. Καὶ ἔλα νὰ μοῦ πῇς. Καὶ σύ, 'Αζίρα ἔλα. 'Εγέμισα αἵματα καὶ πονῶ. Κάνε μου ὅτι ξέρεις Καὶ σὰν ἡσυχάσουν τὰ πράγματα νὰ πάῃ ἕνας νὰ μοῦ φέρῃ τὸ γιατρό.

* * *

— 'Εν ᾧ χρόνῳ ἡ 'Αζίρα παρεῖχε τὰς πρώτας βοηθείας εἰς τὸν τραυματισμένον κύριόν της, ὁ Ναμπῆ ἔτρεχε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας, τοὺς ἀναζητοῦντας ἀνὰ τὰ δωμάτια, τὰς αἰθούσας, τοὺς διαδρόμους τοὺς ἐξώστας καὶ τὰ ὑπόγεια τοῦ οἴκου τὸν Ἕλληνα ναύτην.

'Αλλ' αἱ ἔρευναί των δὲν ἐπέφθασαν ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Προφανῶς ὁ Ἕλλην ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον διὰ τινος παραθύρου ἄλλου, ἐπήδησε, τὸν δρόμον καὶ ἔφυγεν.

Οἱ ὑπηρέται συλλαβόντες κατ' ἀρχὰς τοιαύτην τινὰ ὑπόνοιαν, ἐζήτησαν νὰ ἐξακριβώσουν καὶ τὸ ἀληθὲς ἢ μὴ αὐτῆς.

Καὶ κατῆλθον καὶ πάλιν μέσα εἰς τὸν κῆπον καὶ μέσα εἰς τὸν λαχανόκηπον διέκριναν ἴχνη βημάτων.

— Νά, ἀπὸ δῶ ἔφυγε.

Τὰ ἴχνη ἐξηφανίζοντο κάτω τοῦ τοίχου, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο παρουσίαζεν ἐλαφρὰς τινὰς ἐκδρομάς.

— Νά. 'Ανεβῆτε ἀπὸ δῶ. Γι' αὐτὸ εἶνε χαλασμένος ὁ τοῖχος.

— Καὶ ἔφυγεν.

— Ἄ ! τὸν γκιαούρ... Νὰ μὴν μπορέσουμε νὰ τὸν πιάσουμε.

Οἱ ὑπηρέται ἀφοῦ ἐπάσχισαν νὰ συλλάβουν τὸν Ἕλληνα ἐντὸς τῆς οἰκίας ὅπου εὑρίσκετο μόνος, δὲν ἀπεπειράθησαν νὰ τὸν καταδιώξουν καὶ ἐκτὸς αὐτῆς. Ἦσαν ἀπολύτως πεπεισμένοι ὅτι δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ φθάσουν τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἔφυγε καὶ ἐξῆλθε θριαμβευτικῶς διὰ μέσου τόσων κινδύνων.

— Ἔφυγε λοιπόν. Πάει.

'Ο Ναμπῆ ἐπέστεψε τότε εἰς τὸ δωμάτιον

— Ἔ ! λοιπόν ;

— Ἔφυγε, ἐφέντημ.

— 'Ανίκανοι . . . μέσα ἀπὸ τὰ χέρια σας ἔφυγε....

— Δὲν φταῖμε, ἐφέντημ...

— 'Ο γκιαούρης αὐτὸς ἔχει βοηθὸ τὸν Σατάν...

— 'Εντροπή σου, Ναμπῆ... Ζητεῖς νὰ δικαιολογηθῇ ὅπως-ὅπως καὶ δὲν ξέρεις τί λές.

— 'Εφέντημ

— Σώπα. Ἄφησέ με νὰ ἰδῶ τί πρέπει νὰ κάνω τώρα... Καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη ὁ 'Ιταλός.

— Εἶσαι βέβαιος, τὸν ἠρώτησεν, ὅτι ὁ Ἕλλην αὐτὸς ἦλθε ἐδῶ μέσα μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν σκλάβαν ;

— Βέβαιος ! ἀπήντησεν ὁ Ναμπῆ...

— Καὶ τί συμπεραίνεις ἐνήργησε γιὰ λογαριασμό του ;

— Ἄ ! ὄχι... Ἄλλος τὸν ἔβαλε.

— Πῶς τὸ ξέρεις ;

— Φαινότανε τὸ πρᾶγμα, ἐφέντημ. 'Ο γκιαούρης ἦταν ἕνας κουρ λῆς ..

— Δὲν σημαίνει τίποτε αὐτό.

— Ἔπειτα...

— Τί ;

— Ἂν ἦταν ὁ ἴδιος ποῦ ἤθελε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν σκλάβα, δὲν θἄφευγε. Θἄμενε νὰ σκοτωθῇ κοντά της... Τέλος πάντων ἐφέντημ. 'Εγὼ ἔχω τὴν πεποίθησίν μου. Ὅτι ἄλλος τὸν ἔστειλε...

— Ἄλλος... 'Αλλὰ ποιός ;

— Δὲν τὸ ξέρω αὐτό...

— Κανένας ἐνδιαφερόμενος ἴσως. Καὶ ἰσχυρὸς ἀρκετά, ἀφοῦ κατορθώνει νὰ εὑρίσκῃ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι τὸν ὑπηρετοῦν τόσον φανατικά.

'Ετρόμαξε τώρα ὁ Λορέντζος.

Ἂν ὁ ζητῶν ν' ἀπελευθερώσῃ τὴν Κρινούλα ἀπέτυχε τὴν πρώτην φοράν, δὲν θὰ ἐπεχείρει δευτέραν καὶ τρίτην ;

— Ναί... ἠμπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ

Καὶ τρέμων εἰς τὴν σκέψιν ὁ Λορέντζος, ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ χάσῃ τὴν ὡραίαν σκλάβα τὴν ὁποίαν δὲν κατώρθωσε ν' ἀπολαύσῃ καὶ τὴν ὁποίαν ἐπὶ ἡμέρας ἴσως, μέχρις ὅτου θεραπευθῇ ἐκ τοῦ τραύματός του, θὰ ἄφηνε κατ' ἀνάγκην ἀνενόχλητον, ἐφώναξε τὸν Ναμπῆ νὰ πλησιάσῃ καὶ τοῦ εἶπε.

— Κλεῖσέ την στὴ φυλακή...

— Στὰ ὑπόγεια, ἐφέντημ ;

— Ναί. Στὸ πειὸ σκοτεινὸ μπουδροῦμι.... Τῆς ἡμέραις ποῦ θὰ εἶμαι ἄρρωστος, νὰ προσέχῃς ἐσύ, Ναμπῆ ἡμέρα καὶ νύχτα, γιὰ νὰ μὴν ἔλθουν οἱ γκιαούρηδάς καὶ μᾶς τὴν κλέψουν.

— Νὰ τὴν κλέψουν ;

— Ναί.

— Ἄ ! ἐφέντημ Λορέντζε ! 'Ο κακόμοιρος ὁ Ναμπῆ μιὰ φορὰ τὴν ἔπαθε. Δευτέρα δὲν θὰ τὴν ξαναπάθῃ...

'Εκάλεσε δύο ρωμαλέους ὑπηρέτας νὰ προσέλθουν.

Τοὺς ἔδειξεν ἔπειτα τὴν Κρινούλα καὶ τοὺς εἶπε.

— Μὲ τὸ στρῶμα καὶ μὲ τὰ σκεπάσματα ὅπως εἶνε, σηκῶστέ την στὰ χέρια σας καὶ πᾶμε νὰ τὴν κλείσουμε κάτω στὰ μπουντρούμια ὁ ἀφέντης τὸ προστάζει...

Η Κρινούλα ἀναισθητοῦσα πάντοτε, ἀνηρπάγη ἀπὸ τὴν κλίνην της καὶ ἀπήχθη ἔξω τοῦ δωματίου μεταφερομένη εἰς τὰ σκοτεινὰ ὑπόγεια τῆς οἰκίας, ὅπου κανεὶς δὲν κατώρθωνε ποτὲ νὰ εἰσχωρήσῃ.

'Ο Ναμπῆς παρηκολούθησε τοὺς μεταφέροντας τὴν σκλάβαν, κινῶν ἀπειλητικῶς τὴν κεφαλήν του καὶ ἐψιθύριζε τρομερὰς ἀπειλὰς κατὰ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν τῆς εὐτυχίας τοῦ κυρίου του.

— Ναμπῆ, τοῦ ἐφώναξεν ὁ Λορέντζος. Μέρα καὶ νύχτα ἐσὺ νὰ τὴν προσέχῃς. Ἂν σοῦ τὴν κλέψουν....

'Ο Ναμπῆ ἔστη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἐστράφη ἐκεῖθεν πρὸς τὸν κύριόν του, καὶ τοῦ εἶπεν.

— 'Εφέντημ... 'Εσὺ κύτταξε νὰ γενῇς καλά. Καὶ ὅταν γεινῇς καλὰ ξέρε ὅτι ὁ Ναμπῆ θὰ σὲ περιμένῃ κάτω εἰς τὰ ὑπόγεια νὰ ἔρθῃς νὰ σοῦ παραδώσῃ τὴ σκλάβα σου.

Καὶ ἔφυγεν.

'Ο Λορέντζος τότε στηριζόμενος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς 'Αζίραο τῆς εἶπε.

— Καὶ τώρα, 'Αζίρα... ἔλα... βοήθησέ με νὰ πάω στὶς κάμαραίς μου. Καὶ ὕστερα στεῖλε νὰ φωνάξῃς τὸ γιατρὸ τὸν Φραντζέζο. Δὲν εἶμαι καλά, 'Αζίρα... Πονῶ.. Πονῶ.... πολύ.

* * *

— Ἔ ! Λοιπόν, καπετὰν Σταμάτη ;

— Μὴ βιάζεσαι, Πέρο.

— 'Επῆγες ;

— Ναί.

— Εἶναι ἡ Κρινούλα μου λοιπόν ;

— Ναί.

— Ἄ! Σ' εὐχαριστῶ. Αἱ πληροφορίαι σου αὐταὶ μοῦ φθάνουν. Τώρα ποὺ εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶνε ἡ Κρινούλα, εἰξεύρω τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ τὴν ἐλευθερώσω...

— Ἄ ! Πέρο. Σὲ παραπέρνει ὁ ἐνθουσιασμός, καὶ μιλᾶς πολὺ ἀσυλλόγιστα. Ὅμως αἴ ἐξερες....

(*'Ακολουθεῖ*)

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΕΡΩΣ
ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΕΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Δύο πρόσωπα: *'Η ὕπανδρος κυρία καὶ ὁ ἀνύπανδρος ἐραστής*

'Η ὕπανδρος κυρία.— Σᾶς τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε. Αἱ προτάσεις σας αὐταὶ κακοήθεις. Δὲν ἐννοῶ ν' ἀπατήσω τὸν ἄνδρα μου...

'Ο ἀνύπανδρος κύριος.—'Ο σύζυγός σας εἶναι στενός μου φίλος καὶ δὲν θὰ μὲ ὑποψιασθῇ..

'Η *κυρία.*—Ἀφῆστε με ἥσυχη.

'Ο κύριος.—Φωτούλα, αὔριο φεύγω.

'Η κυρία.—'Επὶ τέλος θὰ μὲ ἀφήσετε ἥσυχη.

'Ο κύριος.—Ὥστε ν' ἀπελπισθῶ οὔτε τὴν τελευταίαν αὐτὴν στιγμὴν δὲν θὰ στέρξῃς;..

'Η κυρία.—Ὄχι. Νὰ φύγῃς.

'Ο κύριος, (βγάζει τὸ πιστόλι του).— Λοιπόν, Φωτούλα, ἐδῶ σὲ περιμένει μιὰ ζωὴ κ' ἕνας θάνατος. Λέγε.

'Η κυρία.— Ποτέ.

'Ο κύριος, (πυροβολεῖ). — Νὰ λοιπόν. (Στηρίζει κατόπιν τὸ πιστόλι στὸ στῆθός της καὶ πυροβολεῖ ἐκ νέου) Νὰ λοιπόν. 'Αφοῦ δὲν μᾶς ἕνωσε ἡ ζωὴ θὰ μᾶς ἑνώσῃ ὁ θάνατος. 'Εμπρὸς τώρα, γιὰ τὴν αἰώνιον ζωὴ νὰ ζήσωμε ἐκεῖ, ἀγαπημένη μου Φωτούλα...

(Καταφθάνει ὁ σύζυγος)

'Ο σύζυγος.— Τί τρέχει ἐδῶ; ποῦ εἶναι ἡ γυναῖκα μου ;

'Ο κύριος.— Τὴν ἀγαποῦσα καὶ τὴν ἐσκότωσα.

Ο ΑΤΤΙΚ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ
ΥΠΟ LID

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μετὰ τοῦτο ὤθησε τὴν χεῖρα του διὰ τοῦ ἀνοίγματος καὶ προσεπάθησε νὰ σύρῃ πρὸς τὸ μέρος του τεμάχιόν τι ὄγκου τοῦ ἐκ τοῦ γλοιώδους χώματος. 'Η πρώτη ἀπόπειρα ἐπέτυχε· κατώρθωσεν ἀγωνιζόμενος ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ὥραν, ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ φραγμοῦ ἀρκετὴν ποσότητα χώματος διὰ τῆς χειρός . . .

'Ενόμισε πλέον ὅτι τὸ ἄνοιγμα ἦτο ἀρκετὸν κατα πλάτος, ὅπως εἰσχωρήσῃ δι' αὐτοῦ. Καὶ ὠλίσθησεν....ἀλλὰ προχωρήσας κατὰ δύο πόδας, προσέκρουσε καὶ πάλιν ἐπὶ ἑτέρου ὄγκου. Προφανῶς εἶχε νὰ ἰσοπεδώσῃ ὁλόκληρον σύστημα καθιζήσεων τοῦ ἀνωτέρω ἐδάφους, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν βροχῶν, καὶ μὴ στηριζόμενον ἐπαρκῶς κάτωθεν, εἶχε καταπέσει ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ὑπονόμου. 'Ο Τιγρὰν διωλίσθησεν ἐκ νέου διὰ τοῦ ἀνοίγματος καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν του θέσιν.

'Η ἀγωνία ὁλοκλήρου ὥρας, συνδυαζομένη μὲ τὰ ἀγρυπνίας τῶν προηγουμένων νυκτῶν, τὸν εἶχεν ἐξαντλήσει... 'Εστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ τοιχώματος, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρατηθῇ εἰς τοὺς πόδας του, οἱ δὲ ὀφθαλμοί του κατελήφθησαν ὑπὸ σκοτοδίνην. Ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν του περιρρεόμενον ἀπὸ παγετώδη ἱδρῶτα, ἀφῆκεν ἀσθενῆ στεναγμὸν καὶ κατέπεσεν ἐξηντλημένος ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους.... Παρέμεινεν ἐπὶ πολὴν ὥραν... Τέλος τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ τὸ ρῖγος ποὺ μετέδιδεν εἰς τὸ σῶμα του ἡ ὑγρασία. Περιστρέψας ἐκ νέου τὸ βλέμμα γύρωθέν του δὲν ἠμπόρεσε νὰ διακρίνῃ τίποτε, ὡς ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος βαθυτάτου σκότους· οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ ἐὰν εἶχε παρέλθει ἡ τρομερὰ ἐκείνη νύξ .... 'Εκινήθη ὀλίγον ἐκ τῆς θέσεώς του, ἀποπειραθεὶς ν' ἀνευρεθῇ, ἀλλὰ τὰ μέλη του ἔτρεμον καὶ οἱ πόδες του δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν κρατήσουν.

'Η ψυχή του, ποὺ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τοῦ εἶχεν ἀποκαλύψει χαλύβδινον θάρρος, τὸ ὁποῖον οὐδ' αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε μαντεύσει, ἤρχισεν ἤδη νὰ συναισθάνεται βαθύτατα τὸν κίνδυνον ἐντὸς τοῦ ἀγρίου ἀπεράντου ἐκείνου τάφου !

'Ο δυστυχὴς νέος ἐνόμιζεν ὅτι διετέλει ἐν διαρκεῖ ὀνείρῳ, τὸ ὁποῖον τοῦ παρουσίαζε τὰς παραδοξοτέρας εἰκόνας μὲ τοὺς τρομερωτέρους ταὐτοχρόνως ἐφιάλτας. 'Εφιάλτας ἡδονῆς καὶ ἐφιάλτας ὀδύνης !... Εἰς τοὺς πρώτους ἀντέσχεν. 'Υπὸ τοῦ δευτέρου εἱμαρμένον ἦτο νὰ συντριβῇ.

'Απεφάσισε νὰ καταβάλῃ καὶ τελευταίαν προσπάθειαν, πρὶν ἀφήσῃ νὰ κατανικηθῇ ἀπὸ τὸ πεπρωμένον του; Ἔτεινεν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ὄπισθεν αὐτοῦ ὑγρᾶς γηΐνης παρειᾶς τοῦ ὑπονόμου, καὶ βοηθούμενος ὑπ' αὐτῶν κατώρθωσε νὰ ἐγερθῇ.

'Αλλ' αἴφνης αἱ χεῖρές του ὀλισθαίνουσαι καθ' ὕψος ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ἐκείνης, προσέκρουσαν ἐπὶ ἀντικειμένου τινὸς ἐπιμήκους, 'Ο Τιγρὰν ἐσκίρτησεν. 'Εκράτησε καλῶς τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν θέσιν του ἐντὸς τοῦ σκότους καὶ ἀνηγέρθη τελείως Μετὰ τοῦτο τὸ ἐψηλάφησε κατὰ μῆκος.

Ἦτο ξυλίνη λαβή, τῆς ὁποίας τὸ ἕτερον ἄκρον ἦτο ἐμπεπηγμένον ἐντὸς τοῦ χώματος. 'Ενέτεινεν ὅλας τὰς ὑπολειπομένας δυνάμεις του διὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὸ ξύλον.... Τὸ ξύλον ἐκινήθη, ἀλλὰ δὲν ἀπεσπάσθη... 'Ο Τιγρὰν ἐπέμεινε... Τὴν δευτέραν φορὰν ἐκινήθη πλειότερον. . 'Υπῆρχέ τι κάτωθεν αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο θαμμένον ἐντὸς τοῦ χώματος...

Τότε συγκεντρώσας ἐκ νέου τὰς δυνάμεις του καὶ ρίψας ὁλόκληρον τὸ βάρος τοῦ σώματός του πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀπέσπασε τὸ ξύλον, ἐντετινάχθη δὲ μετ' αὐτοῦ ἰσχυρῶς μέχρι τοῦ ἑτέρου πλευροῦ τῆς ὑπονόμου. 'Ανηγέρθη μετὰ κόπου, ἀλλὰ καὶ κρατῶν ἰσχυρῶς τὸ ξύλον, ἀφῆκε δὲ τὴν χεῖρά του ὀλισθήσῃ μέχρι τοῦ ἑτέρου ἄκρου... 'Ανεσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς... Τὸ ἄκρον ἐκεῖνο ἦτο ὡπλισμένον διὰ σιδηροῦ πτύου. Ἦτο τὸ ὄργανον ποὺ ἐζήτει ν' ἀνοίξῃ δίοδον διὰ μέσου τοῦ σωρευθέντος ἄνωθεν καὶ ἐκ τῶν πλευρῶν χώματος.

'Ο Μπεσίμπεης, ὡς ἀρχιτέκτων, εἶχεν μελετήσει τὸ ἔδαφος, καὶ εἶχεν ἐννοήσει, ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ὀλιγώτερον συμπαγές, καὶ ἠδύνατο νὰ παρέλθουν σοβαραὶ καθιζήσεις. Συνεπῶς εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖ ἓν πτύον, διὰ νὰ παραμερίζῃ διερχόμενος τὰ τυχὸν καταπίπτοντα χώματα.

'Ο Τιγρὰν ἀνέπνευσεν ἐξ ἀνακουφίσεως, 'Ησθάνετο, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ, τὰς δυνάμεις του ἐκλειπούσας· τώρα, ὑπὸ τὸν γενόμενον ἐν αὐτῷ σπινθῆρα τῆς ἐλπίδος, τὰ ἐκλυθέντα νεῦρά του ἀνέλαβον νέαν ζωήν, ἡ δὲ νεότης του ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ ἐκτελῇ τὸ θαῦμά της.

Χωρὶς νὰ σταματήσῃ, εἰμὴ μόνον διὰ νὰ καθαρίσῃ διὰ τοῦ μεταξίνου ἐσωφορίου τῆς Χαϊδὶν τὸν ἱδρῶτα, ποῦ ἔρρεεν ἀφθόνως διὰ μέσου τοῦ μετώπου του, ἠγωνίζετο διὰ νὰ κατορθώσῃ καὶ ν' ἀνοίξῃ δίοδον ἐκ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ χωματίνου φραγμοῦ.

Ὥρα ὁλόκληρος παρῆλθε καὶ ὁ τρομερὸς ὑποχθόνιος ἀγὼν ἐξηκολούθει... Τὸ σῶμα ἐκεῖνο τὸ συντριβόμενον ἐπὶ τόσας νύκτας, θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι θὰ εἶχε καταστῇ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην σιδηροῦν.

Τέλος ἡ δίοδος ἠνοίχθη καὶ ὁ Τιγρὰν διωλίσθησε δι' αὐτῆς εἰς τὸ ἕτερον μέρος.

— Διὰ νὰ ἔχῃ ἀφήσει ἐδῶ μόνον τὸ φτυάρι ὁ Μπεσίμπεης. ἐσκέφθη σημαίνει πῶς μόνον εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ἦτο ἐπικίνδυνον τὸ χῶμα νὰ πέσῃ.

'Εσκέφθη ν' ἀφήσῃ τὸ πτύον καὶ προχωρήσῃ ἄνευ αὐτοῦ ἀλλὰ κατόπιν νέας σκέψεως ἀπεφάσισε νὰ τὸ παραλάβῃ.

— Ποιὸς ἠξεύρει, εἶπε· πιθανὸν νὰ μοῦ χρειασθῇ καὶ παρὰ πέρα.

Καὶ ἐπροχώρησε στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ πτύου.

Τὸ ἔδαφος τῆς ὑπονόμου καθίστατο ἐκ νέου ὁμαλόν, ὁ δὲ Τιγρὰν ἐπροχώρει, βραδέως μὲν ἐκ τοῦ κόπου ἀλλ' ἄνευ οὐδενὸς προσκόμματος πλέον.

'Η ὑπόνομος ὅμως, εὐθεῖα μέχρις ἐκεῖ, ἤρχιζεν ἤδη νὰ λαμβάνῃ διαφόρους λοξεύσεις δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ποὺ καθίστων τὸν κόπον μεγαλείτερον.

(*'Ακολουθεῖ*)

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔκτοτε ὁ 'Αριστοτέλης τῆς ἐνέπνεε τρόμον. 'Ησθάνετο ὅτι ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ ἀφορμῇ, ἡ τραχύτης αὐτοῦ θὰ προέβαινε περαιτέρω.

Καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν, νὰ ἐκφράσῃ τὸ παραμικρὸν παράπονον. 'Ησθάνετο ὅτι ὁ δεσμὸς ὁ ὁποῖος τὴν συνέδεε πρὸς αὐτὸν ἐλεπτύνετο εἰς βαθμόν, ὥστε τὸ ἐλάχιστον τίναγμα ἠδύνατο νὰ τὸν κόψῃ.

'Αλλὰ καὶ οὕτω συνεσταλμένη καὶ σιωπηλή, τοῦ ἐτάραττε τὰ νεῦρα. 'Ενόμιζεν ὅτι εἶχε μπροστά του τὸ αἰώνιο μοιρολόϊ καὶ ἐνίστο εἰς τὴν γκρίνιαν ἐκείνην ἀπέδιδε τὰς ἀτυχίας του εἰς τὰ χαρτιά. 'Ημέραν τινὰ δὲ τὴν ἀπώθησε ἑτοίμη νὰ τὸν φιλήσῃ.

— Ἄφησε, ἄφησέ με, τῆς εἶπε μὲ μορφασμὸν κόρου· μὲ τὸ μάτς καὶ μούτς μ' ἔκαμες καὶ δὲν μπορῶ νὰ δευτερώσω χαρτί.

Καὶ ἡ Μαριώρα ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀπελπισίας ἐν τῇ ἐλαχίστῃ τραχείᾳ φράσει αὐτοῦ τώρα ἤκουε τὰς χονδροειδεστέρας προσβολάς, χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸ ἄλγος τὸ ὁποῖον τῇ ἐπροξένουν. 'Εστέναζε μόνον καὶ ἀπέπνιγε τὰ δάκρυά της, ἵνα μὴ τ' ἀφήσῃ ἐν τῇ μοναξίᾳ νὰ τρέξωσιν.

Ἔτρεμε νὰ μὴν τὸν χάσῃ τὸν ἐξ ἴσου φοβερὸν καὶ ἀγαπητὸν ἐκεῖνον ἄνδρα !

Ἐνίοτε ὁ 'Αριστοτέλης δὲν ἐπανήρχετο οὔτε καὶ νὰ ξημερώματα, πολλάκις δὲ τὴν ἄφινε χωρὶς τρόφιμα ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ γείτων παντοπώλης τὴν ἐπίστωνεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ 'Αριστοτέλης, δὲν ἐπλήρωσε τὰ ὀφειλόμενα. ὁ παντοπώλης ἔκοψε τὴν πίστωσιν καὶ συχνὰ πυκνὰ ἔστελλε τὸν ὑπηρέτην του διὰ τὸν λογαριασμόν.

'Αλλ' ἡ Μαριώρα ὑπέφερε τὰ πάντα ἀνογγύστως καὶ μόνον τὸν χωρισμόν του δὲν ὑπέφερε. Τὰ ἐνδύματά της, τὰ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα εἶχε φέρει ἐκ Τήνου μὲ μικρὰς τινὰς προσθήκας, εἶχον παλαιωθῆ καὶ τριβῆ· ὅταν δὲ μίαν ἡμέραν ὁ 'Αριστοτέλης, εὑρισκόμενος εἰς τὰ καλά του, διότι εἶχε κερδήσει, τῆς εἶπε νὰ τῆς κάμῃ κανένα φόρεμα, ἐπειδὴ τὸ παληὸ δὲν ἐφοριέτο πειό, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπεποιήθη ἐπιμόνως, νὰ κάμῃ αὐτὸς φορέματα ποῦ ἔβγαινε ἔξω, αὐτὴν ποιὸς τὴν ἔβλεπε ;

Τῳόντι ὁ Λαχ αράκης εἶχε καὶ τὰς καλάς του στιγμάς, καθ' ἃς ἀνέλαμπεν ὅλη ἡ παλαιά των εὐτυχία, ἀλλὰ βραχεῖα φεῦ ! ὡς ἀναλαμπὴ φρυγάνων.

Ἐξαίφνα ἄρχισε νὰ τὸν ἐνοχλῇ, νὰ τοῦ ταράττῃ τὰ νεῦρα τὸ μέλλον νὰ γεννηθῇ παιδίον καὶ ἑσπέραν τινὰ ἐπρότεινεν εἰς τὴν Μαριώραν νὰ τῆς δώσῃ φάρμακον διὰ νὰ τὸ ἀποβάλῃ. 'Εγνώριζε μίαν μαμὴν ἡ ὁποία εἶχεν ἕνα φάρμακον δι' αὐτὴν τὴν δουλειὰ ἕνα κι' ἕνα. 'Επὶ τέλους τί τὸ ἤθελαν τὸ παιδὶ τώρα μὲς σ' τὲς φτώχαις τους ; Εἶχαν καιρὸ νὰ κάμουν παιδιὰ ὅσα ἤθελαν.

Δὲν περιγράφεται ἡ φρίκη ὑπὸ τῆς ὁποίας κατελήφθη ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀκούουσα τὰς παροτρύνσεις ταύτας. Νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί της καὶ μέσ' τὰ σπλάχνα της ἀκόμη ! 'Ητένισε τὸν 'Αριστοτέλην καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς ἐφάνη ἀπαίσιος.

'Αλλ' αὐτὸς ἐξηκολούθησεν ἐν ἀπαθείᾳ τὰς ἀπαισίας παρεκελεύσεις του. Δὲν ὑπῆρχε κανένας φόβος δι' αὐτήν, κανένας κίνδυνος σὰν νὰ ἔπινεν ἕνα κινίνο. Καὶ θὰ ἐγλύτωνε ἀπὸ ἕνα βάρος ἀηδές, ἀπὸ μίαν ἀσχημίαν ἀνυπόφορον καὶ ἀπὸ τοὺς φεβεροὺς κινδύνους τῆς γέννας.

— Κάλλιο πεθαίνω δέκα φοραῖς παρὰ νὰ φαρμακώσω τὸ παιδί μου ἀπήντησεν ἡ Μαριώρα κάτωχρος, μὲ ἀσθενῆ ἀλλ' εὐσταθῆ φωνήν

— Εἶσαι κουτή, εἶπεν ὁ 'Αριστοτέλης μετά τινος πείσματος. Βρὲ δαμάλι, ποῦ τὸ εἶδες τὸ παιδί σου καὶ τοὔχεις τόση ἀγάπη ; Ἂν ἦτο γεννημένο ; δὲ σοῦ λέω, κ' ἐγὼ θὰ τὸ ἀγαποῦσα. 'Αλλὰ τώρα τί εἶνε αὐτὸ τὸ περίφημο παιδί σου ; Τίποτε οὔτε τὸ ξέρεις, οὔτε σὲ ξέρει.

— Τὸ ἴδιο εἶνε γιὰ μένα, εἴτε γεννηγένο εἴτε ἀγέννητο.

— Ναί, ἀλλ' αὔριο μεθαύριο ποῦ θὰ σὲ πιάσουν ἐκεῖνοι οἱ φρικτοὶ πόνοι, ποῦ θἄρθῃς τοῦ θανάτου κι' εἶνε ζήτημα ἂν θὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὰ νύχια, τοῦ Χάρου, τότε τὰ λέμε.

'Η Μαριώρα ἐφρικίασεν ἐνώπιον τοῦ κινδύνου, ὃν οὕτω παρουσίασε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ὁ Τέλης.

— Καϋμένε Τέλη, γιατὶ μὲ βασανίζεις ; Δὲν φοβοῦμαι ἐγὼ τόσο τὸ θάνατο ὅσο τὰ λόγια σου. Ποτὲ δὲν ἤλπισα ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου τέτοια λόγια γιὰ τὸ παιδί μας.

— Τὸ λέγω γιὰ τὸ καλό σου,

— Γιὰ τὸ καλό μου ; Τὸ καλό μου ἐμένα εἶνε νὰ γεννηθῇ καὶ νὰ ζήσῃ τὸ παιδί μου. Θἄχω πόνους, ἀδιάφορο· θὰ τοὺς ὑποφέρω ὅπως τοὺς ὑποφέρουν τόσες ἄλλαις μανάδαις. Τοὺς πόνους τοὺς δίδει ὁ Θεὸς γιὰ ν' ἀγαποῦμε περισσότερο τὰ παιδιά μας· κι' ὅτι εἶνε ἀπὸ τὸ Θεὸ πρέπει νὰ τὸ ὑποφέρωμε.

— Μωρέ, τί τὸν ἀνακατώνεις τὸ Θεό, εἰς αὐταὶς τῆς δουλιές, ποῦ τῆς κάνουμ' ἐμεῖς ; Ἅμα δὲν θέλουν οἱ ἄνθρωποι, ἂς πάῃ νὰ κάμῃ μόνος του ὁ Θεὸς παιδιὰ σὰν μπορῇ ! εἶπεν ὁ 'Αριστοτέλης καὶ ἐκ τῆς φράσεως ταύτης ἠδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Βρυνέκα.

— Ἔτσι τὸ ξέρω ἐγώ, ἀντεῖπεν ἡ Μαριώρα καὶ προσεπάθησε νὰ ἀλλάξῃ ὁμιλία.

'Αλλ' ὁ 'Αριστοτέλης ἐπέμεινε μετὰ ψυχρᾶς σκληρότητος.

— Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω νὰ φέρω τὴ μαμή. 'Αλλοιώτικα θὰ τὸ μετανοήσῃς. Δὲν ξέρεις πῶς σιχαίνομαι τῆς λεχούδαις, μὲ τῆς ξυνίλες τοῦ γαλάτου μὲ τὰ τα κρεμασμένα στήθεια... Πούφ ! ἀηδία !

'Η νεᾶνις τὸν προσέβλεψε περιλύπως.

— Θέλεις νὰ πῇς ὅτι θὰ μὲ σιχαθῇς. 'Αλλὰ τότε δὲν ἔπρεπε νὰ παντρευτῇς Τέλη...

'Ο 'Αριστοτέλης ἀνεγέλασε τὸν σαρκαστικόν του γέλωτα.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ παντρευτῶ ; Ἄφησε νὰ μοῦ τὸ λὲν αὐτὸ οἱ ξένοι κι' ἡ μητέρα· μὴ τὸ λὲς καὶ σύ, διότι μὲ τὸ πὲς καὶ ξαναπὲς κακοσυνηθίζει κανεὶς καὶ ...

'Η Μαριώρα ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Πές μου το καθαρὰ πῶς δὲν μ' ἀγαπᾶς, Τέλη, μὰ γὼ τὸ ξέρω Δὲν μ' ἀγαπᾶς γιατὶ μετανοεῖς γιατὶ μὲ πῆρες.

(*'Ακολουθεῖ*)

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

'Αρ. 26 (Συνέχεια έκ τοῦ προηγουμένου)

—Δέσποινα, εἶπε πρὸς τὴν Κασσιανήν. Γυνὴ ἄγνωστος πέπλο κεκαλυμμένη καὶ πενθηφοροῦσα, σὲ ἱκετεύει νὰ τὴν δεχθῆς εἰς ἀκρόασιν.

—Καὶ τὸ ὄνομά της ποῖον;

—Εἰρήνη τοῦ Εὐφημίου, Δέσποινα, χήρα ἐκ Σικελίας...

—Εἰρήνη τοῦ Εὐφημίου ἡ χήρα! ἐψιθύρισεν ἡ Κασσιανή. 'Αλλ' ἡ γυνὴ αὐτὴ δὲν εἶνε λοιπὸν ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ 'Ακίλλας;

'Εσκέφθη πρὸς στιγμήν· ἔπειτα δὲ ἀποτεινομένη εἰς τὴν θεραπαινίδα.

—Τὴν γυναῖκα ἐκείνην, εἶπεν, ὁδήγησον εἰς τὸν θάλαμόν μου τῆς ὑποδοχῆς τῶν φίλων μου. Καὶ ἂν οἱ γονεῖς μου δὲν εἶδον ταύτην, ἀπόκρυψον τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν. Ὅ,τι θὰ λεχθῇ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης δὲν πρέπει ν' ἀκούσῃ κανείς.

Καὶ τῆς θεραπαινίδος ἀπελθούσης, ἡ Κασσιανὴ ἔρριψε τελευταῖον πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀνακτόρων βλέμμα καὶ εἶδε δι' ὑστάτην φορὰν τὰς λαμποκοπούσας λόγχας, τὴν κοσμοσυνάθροισιν ἣν παρακολουθοῦσαν τοῦ Πετρωνᾶ τὰς μαστιγώσεις. Ἔστη διὰ νὰ ἀπολαύσῃ ὅσον πλειότερον ἠδύνατο τοῦ θέματος τοῦ τέρποντος καὶ εὐφραίνοντος τὴν ψυχὴν αὐτῆς καὶ ἔπειτα ἀναμνησθεῖσα τῆς Εἰρήνης, ἡ ὁποία ἀνέμενεν αὐτήν.

—Καὶ τώρα αἱ δύο μας, ὡραία χήρα ἀνέκραξε.

—Καὶ ἔσπευσε νὰ κατέλθῃ τὴν κλίμακα. Καὶ γοργόπους διέσχισε τὸν ἐπιμήκη διάδρομον τὸν ἄγοντα εἰς τὰ διαμερίσματα αὐτῆς, καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸν θάλαμόν της εὑρέθη πρὸ γυναικὸς εὐσώμου, αὐστηρῶς μεγαλοπρεποῦς, ἡ ὠχρότης τῆς ὁποίας προσεπηύξανεν ἔτι μᾶλλον καὶ καθίστα πλέον γλυκεῖαν, πλέον ἤρεμον καὶ συμπαθῆ τὴν ὡραίαν μορφὴν αὐτῆς.

—Σύ, ὦ ξένη, τοῦ Εὐφημίου ἡ χήρα; ἠρώτησεν ἡ Κασσιανή.

—Ναί. Καὶ σὺ τοῦ 'Ακίλλα ἡ μνηστή;

—Ἡ προδοθεῖσα καὶ λησμονηθεῖσα, ναί, ἀπήντησεν ὀργίλως ἡ Κασσιανή.

Καὶ προσήλωσεν ἐπίμονον τὸ βλέμμα αὐτῆς ἐπὶ τῆς νεοελθούσης ξένης.

Εἰρήνη καὶ Κασσιανή.

Ἡ Εἰρήνη πρώτην φορὰν ἤκουσε νὰ ὁμιλοῦν περὶ ἀπιστίας καὶ προδοσίας τοῦ 'Ακίλλα καὶ τοῦτο μάλιστα ἀπὸ μέρους τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπαυσε λατρεύων ὁ στρατηγὸς καὶ ὑπὲρ τῆς ὁποίας διεκύβευσεν ὄχι μόνον τὸ στρατιωτικόν του μέλλον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν του ζωήν, λιποτακτήσας ὡς ὁ ἔσχατος τῶν δειλῶν καὶ ἐγκαταλείψας τὸ στράτευμά του ἄνευ ἀρχηγοῦ πρὸ τῶν πολεμίων. Μέσα εἰς τὰ στήθη της ἡ ἀγαθὴ Εἰρήνη ᾐσθάνθη ἀκράτητον ἀγανάκτησιν καὶ διαμαρτυρομένη διὰ τὴν ἄδικον μομφήν, τὴν ὁποίαν ἐπέρριπε κατὰ τοῦ πιστοτέρου τῶν ἀνδρῶν.

—Ὦ κόρη ἀσυλλόγιστος! ἀνέκραξε. Σὺ λοιπὸν κατηγορεῖς τὸν 'Ακίλλαν ἐπὶ ἀπιστίᾳ;

—'Εγὼ ναί, Εἰρήνη χήρα τοῦ Εὐφημίου! ἀνέκραξεν ἡ Κασσιανή. Καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πράξω τοῦτο, ἀφοῦ μάλιστα ἀποτείνομαι πρὸς ἐκείνην ἀκριβῶς, ὑπὲρ ἧς ὁ 'Ακίλλας διέπραξε τὴν ἀπιστίαν.

—'Ιησοῦ Χριστέ! ἀνέκραξεν ἡ Εἰρήνη ἐν ὑπερτάτῃ καταπλήξει. 'Εμὲ κατηγορεῖς, Κασσιανή;

—Δὲν κατηγορῶ, Εἰρήνη. Λέγω τ' ἀληθῆ. 'Ηγαπώμην ἀλλ' ἐλησμονήθην. Καὶ ἐλησμονήθην χάριν σοῦ. Ὁ ἐπίορκος μνηστὴρ εὗρε παρὰ σοὶ ἔρωτα ἄνομον καὶ προκρίνας τοῦτον τοῦ νομίμου ἔρωτος, μ' ἐλησμόνησεν. Ὄχι Εἰρήνη. Ἡ Σικελία δὲν ἐγένετο μόνον τάφος τοῦ ἔρωτός μου. Θὰ βλέπεις ἀποροῦσα. Ὦ γύναι! 'Εννοῶ τῆς ἀπορίας σου τοὺς λόγους. Θὰ σκέπτεσαι ταύτην τὴν στιγμὴν πόθεν ἐγὼ ἔμαθα πάντα ταῦτα. Καὶ ὅμως ἄν, γνώριζες, ὅτι ὅλοι ἐδῶ ἀπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος μέχρι τοῦ τελευταίου τῶν στρατιωτῶν ὁμιλοῦν περὶ τῶν μετὰ σοῦ ἐρώτων τοῦ 'Ακίλλα, δὲν θὰ ἠπόρεις. 'Αλλὰ φρονίμως φερομένη θ' ἀπέφευγες νὰ ἤρχεσο πρός με. Διότι τί ἦλθες ζητοῦσα παρ' ἐμοῦ; Τὸν 'Ακίλλαν; Ὦ! ἀλλ' ἐκεῖνος, ἀφ' ἧς ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν μεταβαίνων εἰς Σικελίαν, δὲν ἐθεάθη ἐδῶ, δὲν ἔγραψε, δὲν ἀπέστειλεν ἓν μήνυμα, ἕνα χαιρετισμόν. Δὲν παραπονοῦμαι διὰ ταῦτα. Διετήρησα ἐν ἐμοὶ τὸ αἴσθημα τῆς ὑπερηφανείας μου, ἡ ὁποία μ' ἐδίδαξε νὰ περιφρονῶ. 'Αλλὰ λέγω ταῦτα διὰ νὰ σὲ πείσω, ὦ Εἰρήνη ὅτι ἀλλαχοῦ καὶ ὄχι ἐδῶ πρέπει νὰ ζητήσῃς τὸν 'Ακίλλαν. Καὶ τώρα ἠμπορεῖτε ν' ἀπέλθετε εὐχαριστημένη καὶ βεβαία, ὅτι ὡραῖος στρατιγὸς δὲν ἐνθυμεῖται πλέον ἄλλην, παρὰ τὴν Εἰρήνην...

Ἡ Εἰρήνη ἤκουσεν ἀπαθῶς τῶν λόγων τούτων τῆς Κασσιανῆς. Καὶ ἀντὶ νὰ ὀργισθῇ, ἀντὶ νὰ παραφερθῇ, ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς κατ' αὐτῆς ριπτομένας μομφάς, προέβη ἓν βῆμα, ἔστη πρὸ τῆς Κασσιανῆς καὶ σταυρώνουσα ἐπὶ τοῦ στήθους τὰς χεῖράς της.

—Ὁ 'Ακίλλας, εἶπε, μὲ στέλλει πρὸς σέ. Ὁ 'Ακίλλας ὁ οὐδέποτε λησμονήσας τὴν μνηστήν. Ὁ 'Ακίλλας, ὁ σώσας προχθὲς τὴν νύκτα τὴν ζωήν σου, ὦ Κασσιανή, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δολοφόνοι τοῦ Πετρωνᾶ σὲ ὡδήγουν δεσμίαν εἰς θάνατον.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων τούτων τῆς Εἰρήνης ἡ Κασσσιανὴ ἔμεινε κατάπληκτος. Πρώτην φορὰν τώρα ἐμάνθανεν ὅτι ὁ 'Ακίλλας εὑρίσκετο εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ὁ μνηστὴρ ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ προδοσίᾳ καὶ ἀπιστίᾳ τὴν ἠγάπα τόσον ἀκόμη, ὥστε νὰ προκινδυνεύσῃ ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ζωήν, ν' ἀποκρούσῃ τοὺς δολοφόνους καὶ ἀπελευθερώσῃ αὐτήν.

('Ακολουθεῖ)

C. WALK

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

10	4 ⟶		11 ⟶	10
	13 ⟵	17 ⟵	5 ⟵	

—Τίποτε δὲν ἐννοῶ, εἶπε στενάζουσα ἡ συνεργάτις του.

—Ἂς τὸ ἀφήσωμεν αὐτὸ πρὸς στιγμήν, ἀπήντησα. Τὰ κρυπτογραφήματα αὐτὰ τότε μόνον ἀποκτοῦν μίαν σημασίαν. ὅταν ἀνακαλύψῃ κανεὶς καὶ κάποιον πίνακα, κάποιο σχέδιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζονται. Βλέπομεν ἀργότερα. Πῆτε μου ὅμως, δεσποινίς, διατὶ ἐταράχθητε τόσον πρὸ ὀλίγου, ὅταν σᾶς ἔδειξα αὐτὴν τὴν κάρταν μὲ τὴν ὑπογραφὴν «Κλάρα».

—Κύριε Σουίφτ, εἶνε τὸ γράψιμον καὶ ἡ ὑπογραφὴ τῆς θείας μου, κυρίας Φλουέτ.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐπερίμενα τοιαύτην ἀναγγελίαν. Τὸ πρόσωπον τῆς 'Ερριέτας εἶχε καταστῆ ὠχρόν. 'Ησθάνθην ἐξ ἐνστίκτου, ὅτι αἱ σκέψεις μας ἔτρεχον τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν ἴδιον δρόμον.

'Επὶ τέλους εἶπον:

—Ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, δεσποινίς; Πιστεύετε πράγματι ὅτι φροντίζω διὰ τὸ καλόν σας καὶ διὰ τὸ καλὸν τῆς ὑποθέσεως;

—Μάλιστα! ἐψιθύρισε.

—Τότε λοιπὸν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ σταματήσωμεν ἕως ἐδῶ τὴν συνεργασίαν μας. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ περιστρέφεται τώρα εἰς ζητήματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἴχαμεν προΐδῃ.

Εἰς τὰς λέξεις μου αὐτὰς εἶδα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς συντρόφου μου νὰ ἀλλάζουν καὶ ἡ θλιβερὰ ἐκείνη ἔκφρασις, ὁμολογῶ μὲ ἐπλήγωσε κατάκαρδα.

—'Ερριέττα! ἐφώναξα, κάμνων χρῆσιν τοῦ μικροῦ της ὀνόματος εἰς τὴν ταραχὴν τῆς μετανοίας μου, δι' ὅσα εἶχον σκεφθῆ.

Δὲν ἐφάνη ὅτι μὲ ἤκουσε. 'Αφήσασα τὴν κεφαλήν της νὰ γείρῃ ἐντὸς τῶν βραχιόνων τοὺς ὁποίους ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

Θλιβερὰ τεκμήρια.

Μετά τινας στιγμὰς ἀγωνίας ἡ καταιγὶς παρῆλθεν. Ἡ δὶς 'Ερριέτα ἐγερθεῖσα, ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της μὲ τὸ μικροσκοπικόν της μαντύλι καὶ ἤρχισε νὰ μοῦ λέγῃ μὲ τόνον φωνῆς γαληνιαῖον:

– Κύριε Σουίφτ, εἰξεύρω καλὰ τί σκέπτεσθε: μὴ τυχὸν ὁ θεῖος μου ἔχει ἀναμιχθῇ εἰς τὴν δολοφονίαν. Αὐτὸ δὲν εἶνε; Σᾶς λέγω λοιπὸν ὅτι πράγματι κάτι ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ μακαρίτου Πὰζ καὶ τῆς θείας μου Κλάρας, κατὰ τὸ 1857. 'Αλλὰ τότε ἦτο μιὰ μικρὰ κόρη, μικροτέρα τῆς ἡλικίας μου.

Ἦτο φανερὸν ἐκ τῶν λόγων της ὅτι κάποια ἄλλη σκέψις τὴν ἀπησχόλει. Καὶ τὴν σκέψιν αὐτὴν μοῦ ἐνεκοίνωσε μετ' ὀλίγον, ἐρωτήσασα.

—Νομίζετε ὅτι ὁ Πὰζ ἔκαμε τὸν θεῖόν μου νὰ χάσῃ μεγάλα ποσὰ εἰς τὴν τελευταίαν ὑπόθεσιν τοῦ σίτου;

—Πιθανόν, ἀπήντησα. 'Αλλὰ διατί ἐρωτᾶτε;

—Τί σκληρὸς ἄνθρωπος ὁ μακαρίτης! 'Ενόμιζε κανεὶς ὅτι ὅλη του ἡ ζωὴ ἦτο ἀφιερωμένη διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀντιπάλου του, τοῦ θείου μου Φλουέτ. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀγορὰ τοῦ φλωρεντινοῦ ρουμπινιοῦ, δὲν εἶχεν ἄλλον σκοπόν, παρὰ νὰ τοῦ καταρρίψῃ τὸν ἐγωϊσμόν. Καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία ἴσως ἔχω λόγους προσωπικοὺς νὰ τὸν καταδικάζω.

—Ὄχι δα! αὐτὸ θὰ ἦτο παρὰ πολύ.

—Καὶ ὅμως κύριε Σουίφτ, ἀκούσατε. Ἤμην πολὺ μικρὰ ἀκόμη, ὅταν οἱ γονεῖς μου ἀπέθανον καὶ μὲ ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν του ὁ θεῖός μου. Εἰς αὐτὸν ἐπίσης εἶχεν ἀνατεθῇ ἡ διαχείρισις τῆς περιουσίας μου, μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου ἢ τῆς ἐνηλικιώσεώς μου. 'Ενηλικιώθην τὴν 5ην τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου καὶ τὴν ἐπομένην μοῦ ἐπρότεινε νὰ μοῦ δώσῃ λογαριασμὸν τῆς ἐντολῆς. Ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν καὶ φυσικὰ δὲν ἐδέχθην οὔτε λόγον νὰ μοῦ κάμῃ περὶ τούτου. Μετά τινας ἡμέρας μὲ παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ διαθέσῃ τὴν περιουσίαν μου διότι εὑρίσκετο εἰς δύσκολον θέσιν. Τοῦ τὸ ἐπέτρεψα, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω ἂν πράγματι εὑρέθη εἰς τόσον δύσκολον θέσιν, ὥστε νὰ τὸ κάμῃ δὲν εἶναι καθόλου παράδοξον νὰ ἀνεμίχθη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν τῆς δολοφονίας.—Καϋμένη 'Ισαβέλλα! Πτωχὴ θεία Κλάρα!

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἐξέφερεν ἡ Γενεβιέβη δὲν μοῦ ἐφάνη πολὺ ἀπίθανος. Ποῖαι ὅμως ἦσαν αἱ χρηματικαὶ αὐταὶ δυσχέρειαι, αἱ ὁποῖαι τὸν ἠνάγκασαν ἴσως νὰ γίνῃ δολοφόνος; 'Εσκέφθην ὅτι πιθανὸν νὰ ἐπρόκειτο περὶ τῆς μεγάλης κερδοσκοπίας ἐπὶ τοῦ σίτου, ἐκ τῆς ὁποίας ἦτο γνωστὸν ὅτι νικηκὴς ἐξῆλθεν ὁ Πάζ. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶνε ἂν εἰς αὐτὴν ὁ κ. Φλουὲτ διεκύβευσε ὅλην του τὴν περιουσίαν καὶ τὴν τῆς ἀνεψιᾶς του συγχρόνως, ἢ μέρος μόνον.

'Επεφυλάχθην ἐπ' αὐτῶν νὰ λάβω βραδύτερον θετικωτέρας πληροφορίας. 'Επὶ τοῦ παρόντος ἡ σκέψις μου ἐπτερύγιζε περὶ τὴν ἰδέαν τῆς δολοφονίας εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Πάζ, ἀνελθὼν καὶ κατελθὼν ἀπὸ τὴν κλίμακα τῆς ὑπηρεσίας, τὴν θύραν τῆς ὁποίας εἷς ἐκ τῶν δύο ἢ ὁ Μαγιὼ ἢ ὁ Μπούρκ, ἐκλείδωσε κατόπιν ὄπισθέν του;

'Εφ' ὅσον ὁ νοῦς μου ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὰς σκέψεις αὐτάς, ᾐσθανόμην τὸ βλέμμα τῆς δεσποινίδος Κοῦπερ καρφωμένον ἐπάνω μου, μὲ τὴν ἀγωνίαν τὴν ὁποίαν ἔχει πάντοτε ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ εὑρισκομένου πρὸ σοβαροῦ διλήμματος. Προσεπάθησα νὰ τὴν ἐνθαρρύνω:

('Ακολουθεῖ)

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ ΜΑΡΙΟΥ

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Μπροστὰ ἐγώ, καταπόδι ὁ ναύτης καὶ ὁ ταβερνιάρης, φθάσαμε 'ς τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ. Χτυπῶ τὴν θύρα· χτυπῶ δεύτερη φορά. 'ς τὴν τρίτη ἀκούω νἀνοίγουν ἐπάνω τὸ παράθυρο.

– Τί θέλετε; 'ρωτάει μιὰ φωνή.

Ἦταν ὁ γιατρὸς ὁ ἴδιος.

– Γιατρέ μου ἄνοιξέ μας, γρήγορα τοῦ ἀπαντῶ. Σὲ θέλουμε.

— Καλά, σταθῆτε κι' ἔρχουμαι.

Καὶ ὥς που νὰ κατέβῃ ὁ γιατρὸς καὶ μᾶς ἀνοίξῃ, 'ρωτῶ τὸν ναύτη.

Καὶ τί ἔχει ὁ ἄρρωστος;

Ἄχ! τί νὰ σοῦ εἰπῶ! Ἦταν καρδιακὸς ὁ ἄμοιρος καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ εἶπαν νὰ μὴν πίνῃ. Μὰ σήμερα ποῦ ἦταν τοῦ Μιχάλη τοῦ λοστρόμου τ' ὄνομα, ἐβγήκαμε ἔξω 'ς τὸ χωριὸ νὰ γλεντήσουμε 'λιγάκι. Τὸ 'στρώσαμε λοιπὸν 'ς τὴν ταβέρνα τοῦ πατριώτη ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀφοῦ τὸ 'τσούξαμε καλὰ 'γυρίσαμε καὶ 'πάλι 'ς τὸ καράβι, προτοῦ νὰ φθάσουν τὰ μεσάνυχτα. Μὰ μόλις κεκεῖνος ἀνέβηκε 'στὴν κουβέρτα, καὶ πλὰφ πέφτει καὶ ξαπλώνεται φαρδὺς πλατὺς καὶ ἀρχίζει νὰ μουγκρίζῃ. Τρέχουμε ὅλοι οἱ σύντροφοι εὐθὺς κοντά του, τὸν σκουντοῦμε, τοῦ χύνουμε νερὸ στὸ πρόσωπο, τὸν φωνάζουμε, τὸν ξαναφωνάζουμε, τὸν ρωτοῦμε τί ἔχει, οὔτε φωνὴ οὔτε λαλιά. Τίποτα δὲν ἀποκρίνεται, μόνο ἀμούγκριζε βαρειὰ βαρειά. Θὰ πῇς πῶς θὰ ἦταν ἀπὸ τὸ μεθύσι. Δὲν ἤπιε δὰ καὶ πολὺ κρασί. 'Απ' ὅλους μας ἐκεῖνος ἤπιε ὀλιγώτερο. Ἤτανε γνεφός. Τέλος σὰν μισοαποθαμένο τὸν σηκώνουμε καὶ τὸν κατεβάζουμε στὸ καμαρίνι. Ξυπνοῦμε καὶ τὸν καπετάνιο καὶ αὐτός, ποῦ ἤξερε πῶς ἦταν καρδιακὸς ὁ σύντροφός μας, μᾶς ἔστειλε νὰ βγοῦμε στὸ χωριό, γιὰ ναὕρουμε γιατρό.

— Κ' ἔχει γονιοὺς στὴν πατρίδα του;

Μιὰ μάνα μοναχά, ποὺ τὴν Λαμπρὴ τὴν περασμένη τὸν ἀρραβώνιασε μὲ μιὰ κοπέλλα λαχταριστὴ καὶ ὥμορφη σὰν τὴν μαρμαροκολῶνα, καὶ τώρα τόνε καρτερεῖ γιὰ νὰ τὸν στεφανώσῃ τὰ Χριστούγεννα. Ἄχ! θὰ τάξιωθῇ ἡ κακομ ῖρα;

– Καὶ ποῦ εἶναι τὸ καράβι ἀραγμένο;

Μέρα, ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι. Ἡ πλώρη του ἀντικρύζει τὸ Τσακάλδερε. 'Αράξαμε ἐκεῖ, γιατὶ ἔχει πολλὰ καράβια στὸ λιμάνι κ' ἐμεῖς θέλουμε νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι μὲ τοῦ βορηὰ τὸ πρῶτο φύσημα νὰ φύγουμε. Πηγαίνουμε γιὰ τὴν πατρίδα μας, στὸ Γαλαξεῖδι.

'Ακούω νὰ 'ξαμπαρώνῃ ὁ γιατρὸς ἀπ' τὴν αὐλὴ τὴν θύρα. Μᾶς ἄνοιξε. 'Μπῆκα ἐγὼ πρῶτος καὶ τοῦ λέω.

—Γιατρέ μου, πρόφθασε· ἄνθρωπος πεθαίνει,

—Τί μοῦ λές; Ποιός;

—Ἕνας ναύτης.

—Καὶ ποῦ εἶναι;

—'Στὸ καράβι.

—Οὔμ! Καὶ θὰ χορέψουμε καλὰ μὲ τὴν τρελλονοτιά. Καλὸ ταξεῖδι.

—Θἄλθω κἐγὼ μαζύ σας, γιατρέ.

'Αφοῦ τὸ τὸ θέλεις, ἔλα· καὶ γυρνῶντας τὸ πρόσωπο στὸν ναύτη τὸν 'ρωτᾷ.

—Καὶ ποῦ μᾶς περιμέν' ἡ βάρκα παλληκάρι;

'Εδῶ κοντὰ 'στὸ περ γιάλι· στὰ κουπιὰ εἴμαστε τέσσαρες, γιατρέ μου, ἀπαντάει ὁ ναύτης.

– Καλά, σταθῆτε νὰ ντυθῶ καὶ πᾶμε.

Καὶ πρὶν 'ξαναβῇ 'ς τὴν κάμαρά του ὁ γιατρός, τὸν 'ρώτησα.

– Γιατρέ, ὥς που νὰ ἑτοιμασθῆτε νὰ πᾶμε 'ς τὸ φαρμακεῖο νὰ πάρουμε γιατρικά; 'Αμμονιάκ, αἰθέρα...

— Θὰ πᾶμε ὅλοι μαζύ, γιὰ νὰ πάρω μόνος μου ὅ,τι μοῦ χρειάζεται. Μόνο ὥς που νὰ ντυθῶ, ἔλα νὰ μοῦ εἰπῇς τί ἔχει ὁ ἄρρωστος. Θὰ τὸ ξέρῃς βέβαια.

* * *

Ὁ ταβερνιάρης σὰν εἶδε πλειὸ πῶς 'βρέθηκε ὁ γιατρός, μᾶς ἄφησε καλὴ νύχτα κἔφυγε. Ὁ ἄνθρωπος! Μήπως καὶ αὐτὸ ποῦ ἔκανε, νὰ 'βγῇ μὲ τὸν ναύτη γιὰ γιατρό, δὲν ἦτανε πολύ;

'Σὲ λίγην ὥρα ὁ γιατρὸς κἐγὼ ἐκαθούμασταν πλάι πλάι, 'ς τὴν πρύμη τῆς βάρκας, κρατῶντας ὅσα γιατρικὰ 'χρειάζουνταν σὲ τέτοια ἀρρώστια. Οἱ ναῦτες, τέσσαρες γεροὶ θαλασσινοί, 'τραβούσανε κουπὶ μὲ ὅλη τὴ ψυχή τους, γιὰ νὰ πᾶμε στὸ καράβι γρηγορώτερα, μὰ τὰ θεόρατα κύματα ἐχτυποῦσαν τόσο δυνατὰ τὴν πλώρη, ποὺ ἔλεγες πῶς ἤθελαν νὰ ἐμποδίσουν τὴ γλυκειὰ βοήθεια ποὺ ἐπήγαινε ἡ βάρκα 'ς τὸν ταλαίπωρον ἑτοιμοθάνατο. Ὅλοι μας σιωπηλοὶ ἀκούαμε τὸν ἐπιτάφιον ἐκεῖνον θρῆνον, ποῦ ἔψαλλεν ἡ ἄγρια νοτιὰ ταράζωντας τὴν θάλασσα ἀπ' τὸν βυθόν της. Ἔρριξα ὁλόγυρά μου μιὰ 'ματιά. 'Θάρρεψα πῶς σκέπαζε τὸν κόσμον ὅλον μαύρη σκέπη τοῦ θανάτου καὶ μέσ' 'ς τὸ τρομακτικὸ ἐκεῖνο χάος πῶς ἤμασταν θαμμένοι ζωντανοί. Μιὰ λύπη μυστικιὰ καὶ μιὰ ἀνατριχίλα ἔνοιωσα μέσ' 'ς τὴν καρδιά μου. Τρομαγμένος ἀπ' τὴν μεγαλόπρεπη μανία τῆς φουρτουνιασμένης νύχτας ἔβλεπα μὲ θαυμασμὸ τὸ πανόραμα ἐκεῖνο τὸ ἀζωγράφιστο καὶ ὅταν σὲ 'λίγο ξεζαλίστηκεν ὁ νοῦς μου, ἄρχισα νὰ συλλογιοῦμαι, Καὶ ἄρχισα πρῶτα-πρῶτα ἀπ' τὸν ἑαυτό μου.

'Συλλογίσθηκα ποῦ ἤμουν καὶ ποῦ εἶμαι. Μιὰν ὥρα πρὶν ἄκουα γέλοια καὶ τραγούδια. Τώρα, ἀνέλπιστα ὅλως διόλου βρίσκουμαι 'ς τὴν μέση τῆς θάλασσας καὶ πάγω νὰ ἰδῶ ἕνα δύστυχο, ποῦ ψυχομαχάει, χωρὶς νὰ εἶμαι ἄξιος νὰ τοῦ δώσω σωτηρία. Ἄ! Καὶ μόνη ἡ ἰδέα πῶς εἶναι ξένος μὲ κάνει νὰ πονῶ τὸν ἄμοιρο τὸν ναύτη. Σἄν νἄμουν ἀδελφός του, νοιώθει γι' αὐτὸν ἡ ψυχή μου τὴ μεγαλείτερη εὐσπλαχνια.. Γιατὶ ποιὸς ξέρει... Μποροῦμε νὰ εἴμαστε βέβαιοι πῶς θὰ πεθάνουμε 'ς τὸ προσκέφαλό μας, κοντὰ 'ς ἐκείνους ποῦ μᾶς ἀγαποῦν! Ἔ, τόσες τί ἀξίζει ἕνας ἄνθρωπος πονόψυχος...

'Συλλογίσθηκα ὕστερα τὸν γιατρό. Μιὰν ὥρα πρὶν τί χαροπὰ ὀνείρατα θὰ ἔβλεπε 'ς τὸν ἥσυχό του ὕπνο καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Τώρα ἄφησε τὸ ζεστό του κρεββάτι καὶ κινδυνεύωντας καὶ νὰ πνιγῇ ἀκόμα πηγαίνει γαλήνιος καὶ ἀτρόμαχτος ἐκεῖ, ποῦ τὸν προσκαλεῖ τὸ χρέος του τὸ ἅγιο.

Συλλογίσθηκα ὕστερα τοὺς ναῦτες.

Παιδιά, ποῦ τὰ ἐμεγάλωσαν οἱ μάνες τους ποιὸς ξέρει μὲ πόσους πόνους καὶ λαχτάρες, κάθε στιγμὴ ἀντικρύζουν τὸν τάφο, τὸν χαμό, καὶ παραδέρνουν μέσ' 'ς τὴν ἄπιστη τὴν θάλασσα. Μόνο γιὰ νὰ βγαίνουν τὸ ψωμί τους, κινδυνεύουν καὶ ἱδρώνουν νύχτα μέρα καὶ ὁ ἱδρῶτάς τους εἶν' αἷμα, ποῦ σταλάζει ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια τους, ὥς που ἔρχεται μαύρη ὥρα. ποῦ...

Φθάσαμε! οἱ ναῦτες μένα στόμα ἐφώναξαν.

Ἕνα τρίξιμο μὄκανε νὰ καταλάβω πῶς ἡ βάρκα 'ς τὸ καράβι ἀκούμπησε.

Ὁ γιατρὸς ἔκανε ὅ,τι 'μποροῦσε, γιὰ νὰ ξαναφέρῃ 'ς τὴν ζωὴ τὸν ναύτη τὸν κακότυχο. Τὸν ἐξέτασε τὸν ξαναεξέτασε τοὺς σφυγμούς του, τοῦ ἔβαλε 'ς τὴν μύτη ἀμμονιάκ, ἔβαλε τρεῖς τέσσαρες φορὲς τὸ αὐτί του καὶ ἀφουγκράσθηκε 'ς τὸν τόπο τῆς καρδιᾶς του, ἔβαλε καθρέπτη 'ς τὸ στόμα του γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἀνασαίνῃ. Τίποτε! Τίποτε!

'Πέρασε ὡς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας καὶ πεσμένος ὁ γιατρὸς ἀπάνου στὸν ἀναίσθητο ἀκόμα τὸν ἐξέταζεν ἂν ἔχῃ παραμικρὸ ζωῆς σημάδι. Ὅλοι ὅσοι ἤμασταν ἐκεῖ κρατῶντας τὴν ἀναπνοή μας, γιὰ νὰ μὴν ταράξουμε τὴν ἀγωνία τοῦ γιατροῦ, ἐνιώθαμε μέσα μας ἕνα τρομερὸ μαρτύριο καὶ μὲ λαχτάρα τὸν ἐβλέπαμε, ὥσπου ἐσηκώθηκε ἔβγανε τὸ μαντῆλί του, σκούπισε τὸν ἵδρω του καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι του μᾶς λέει:

— Κρῖμα! εἶνε πεθαμένος.

— Εἴχαμε ὅλοι τὴν ἐλπίδα πῶς ὁ γιατρὸς θὰ τὸν ζωντάνευε· τώρα σ' τὸ ἄκουσμα αὐτὸ μείναμε σὰν μαρμαρωμένοι ἀπὸ τὴ λύπη μας.

'Απελπισία!

Εἶνε πεθαμένος...

Ὁ γιατρὸς ἔφυγε μαζὺ μὲ τὸν καπετάνιο γιὰ νὰ γράψουνε τὴν ἔκθεσι. Ὁ γέροντας ἐκεῖνος ὁ λοστρόμος, ποῦ τὸν ἔτριβε, ἔφερε λιβάνι κ' ἕνα θυμιατό, ἄναψε μιὰ λαμπάδα τῆς Λαμπρῆς, ὕστερα τὴν ἔβανε κοντὰ σ' τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ καὶ ἀφοῦ δὲν εἶχαν σάβανο γιὰ νὰ τὸν σαβανώσῃ, τὸν σκέπασε μὲ μιὰ σημαία ἀσπρογάλανη. Σκυθρωποὶ οἱ ναῦται ἔσκυψαν καὶ φίλησαν τὸν πεθαμένο καὶ γονάτισαν ὁλόγυρά του Καὶ εἶδα τότες νὰ βρέχουν δάκρυα σὰν τὰ διαμάντια τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα τ' ἀνδρειωμένα, ποῦ ἡ θάλασσα, ἡ βροχή, τὸ χιόνι, ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀέρας, τοὺς ἐδώσανε τὸ μαυροκόκκινο χρῶμα ποῦ παριστάνει ζωντανὴ τὴν ἀφοβιά, καὶ ἄκουσα βαρειὰ ν' ἀναστενάζῃ μεσ' τὰ σιδερένια στήθια τους ἡ μαύρη τους καρδιά,

Σὲ λίγο πάλι ὅλοι ἐσιωπήσανε, μὰ ἀπὸ τὴν μορφή τους καναλάβαινα πῶς ἡ ψυχή τους θἄλεγε μὲ τὴν βουβιὰ καὶ οὐρανοφθαστη φωνὴ τοῦ πόνου τὸ πειὸ πικρὸ μοιρολόϊ γιὰ τὸν νεκρό τους φίλο, ποῦ ἀντίκρυ τους ἐκοίτουνταν μὲ ὄψη παραπονεμένη καὶ μυστικὸ χαμόγελο σ' τὰ χείλη.

Περάσανε ἀκόμα ὡς δύο ὧρες καὶ κόντευε νὰ ξημερώσῃ. 'Ασπάσθηκα τὸν πεθαμένο ἀκόμα μιὰ φορὰ κ' ἐκίνησα νὰ φύγω. Ἄ! δὲν θὰ ξεχάσω μὲ πόση ἀγάπη μοῦ ἔσφιξαν τὸ χέρι μου οἱ ναῦτες καὶ τὸν λόγο ποῦ μοῦ εἶπε ὁ λοστρόμος σὰν τοὺς ἀπεχαιρέτησα.

— Ἄχ! 'Εκεῖνος πέθανε, ἡσύχασε! Μὰ ποιὸς θὰ παρηγορήσῃ τὴν ἄμοιρη του μάννα ποῦ ἑτοίμαζε νὰ τοῦ φορέσῃ στέφανα τοῦ γάμου καὶ τῆς ξενητιᾶς τὸ χῶμα τώρα θὰ τὸν σκεπάσῃ τὸν παντέρημο;...

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Εἶπε νὰ μοῦ πῇ τὸ παραμύθι
τὸ παληὸ ποῦ ἀλησμονήθη,
κι' ἔσκυψε κι' ἀνασηκώθη σα γρηούλα,
μ' ἄνθια στὴ μορφή, μῆλα στὰ στήθη,
ἑκατὸ χρονῶν παιδούλα,
κι' ἄρχισε τὸ παραμύθι:
«Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρό, ἕνα παλικάρι,
βασιλῆὰ παιδὶ καὶ ρήγισσας καμάρι,
μιὰ παιδοῦλα ἀγάπησε καλὴ ὥρα
ὅπως ἀγαποῦν καὶ τώρα...»
Σὰν καὶ πάντα, σὰν καὶ τώρα.

«Κ' ἤτανε φτωχιὰ παιδοῦλα, εἶχε βιότης
κάλλη καὶ δροσιὲς στὸ μερδικό της
κι' ἀγάπη εἶνε τυφλή, καλὴ ὥρα
σὰν καὶ πάντα, σὰν και τώρα.
— Σὰν καὶ πάντα, σὰν καὶ τώρα.

«Καὶ τὸ βασιλόπολλο ἕνα βράδυ
τὴν ἀγκάλιασε τρελλὰ μέσ' τὸ σκοτάδι
καὶ τὴ φίλησε γλυκά, καλὴ ὥρα
πυιὸς τό ξέρει! σὰν καὶ τώρα...
— Ποιὸς τὸ ξέρει! σὰν καὶ τώρα.

«Τὴν κορῶνα του τῆς βάζει στὸ κεφάλι
καὶ τά στήθη της τὰ κάνει προσκεφάλι
καὶ τῆς λέει λόγια γλυκὰ κι' ἀκόμα
ὅσα λὲν στόμα μὲ στόμα...
— Ὅσα λὲν στόμα μὲ στόμα.

—Κι' ὕστερα, πῶς νὰ στὸ πῶ, καλέ μου;
Κι' ὕστερα... Τὸ ξέχασα γλυκέ μου,
τὸ παληὸ τὸ παραμύθι:
— Κι' ἂν τὸ ξέχασες τὸ ξέρουν ταίρια
– ρώτα νὰ στὸ ποῦν – τὰ περιστέρια
ρώτα νὰ στὸ μάθουν τὰ τριγόνια,
νὰ στὸ κελαιδίσουνε τ' ἀηδόνια...
Κι' ὕστερα λησμόνατο, ποὺ ἀλησμονήθη
Κι' ἡ ζωή μας κι' ἡ ἀγάπη παραμύθι.

Π. ΝΙΡΙΒΑΝΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Πολὺ σωστά!

Πατήρ.—Βρὲ ἄσωτε! δὲν θὰ κοιμηθῇς καὶ σὺ μιὰ νύκτα σπῆτί σου;

Υἱός.—'Αδύνατον...

Πατήρ.—Ὥστε ἀρνεῖσαι; Λησμονεῖς, μωρέ, ὅτι εἰς ἐμὲ ὀφείλεις τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου;

Υἱός.—Τὰς ἡμέρας ναί... Ὄχι ὅμως καὶ τὰς νύκτας.

Ἄνθρωπος ἦτο;

- Δὲν ξέρω, γιατρέ, τί μοῦ συμβαίνει! Εἶμαι δυνατὸς σὰν ταῦρος, τρώγω σὰν λύκος καὶ κάθε νύκτα ἔχω πυρετὸν σὰν ἄλογο.

—Αἴ! τότε καλλίτερα ν' ἀποτανθῆτε σὲ κανένα κτηνίατρον!

Κατόπιν συμβουλῆς.

Ὁ ἰατρός.—Γιατί, κὺρ Γιώργη, δὲν μοῦ στειλες τῆς βίζιτες; Πῶς! δὲν εἶδες ἀκόμη τὸν λογαργιασμό;

Ὁ ἐν ἀναρρώσει.—Μὰ δὲν μοῦπες, γιατρέ μου, ν' ἀποφεύγω τὰ λυπηρὰ καὶ πᾶν ὅ,τι μπορεῖ νὰ μὲ συγχίσῃ;

Τὰ παίρνει ὅλα.

—Καὶ ποιὸς σοῦ τὸ 'βεβαίωσε, Λίζα, πῶς σώνει καὶ καλὰ ὁ Κωστῆς θὰ πάρῃ τὴν ἀδελφή σου;

—Τὸ ἐπάγγελμά του!

—Πῶς;

—Δικαστικὸς κλητῆρας δὲν εἶνε; Αὐτοὶ καθὼς ξέρεις τὰ πέρνουν ὅλα!

Μπράβο του!

Ὁ μπαμπᾶς.—Δὲν ἐντρέπεσαι; Τί εἶσαι σὺ ποῦ καλλιεργεῖς σχέσεις μὲ τοὺς μόρτες;

Ὁ μικρός.—'Επίμορκος καλλιεργητὴς μπαμπᾶ;

Ἦταν καιρός.

Χειραφετημένη κανονιέρα! Γκαρσόν! τί μὲ συμβουλεύεις νὰ πάρω γιὰ ν' ἀρχίσω;

Τὸ γκαρσόνι. Ἕνα σύζυγον, πρωτίστως δεσποινίς, γιὰ νὰ πληρώνῃ ὅ,τι τρῶτε.....

'Εκ πείρας

—Αἱ γυναῖκες ὑποφέρουν ἡρωϊκώτερα τὸν πόνον ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

— Εἶσθε ἰατρός;

— Ὄχι παπουτσῆς.

Ο ΕΡΩΣ ΠΟΥ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ

Ἡ Ρολλάνδη ντ' Ὁμπρὲζ ἦταν μιὰ διάσημη κοκκότα καὶ τόσο περιζήτητη ποὺ δὲν εἶχε οὔτε στιγμὴ ἡσυχία. Γι' αὐτὸ εἶχε ἐπιφορτίσει τὴν ἔμπιστη καμαριέρα της νὰ κρατῇ κατάλογο γιὰ τὶς βίζιτες τῇ ἡμέρας μὲ τὰ ὀνόματα τῶν.. πελατῶν καὶ τὶς ὧρες γιὰ νὰ παίρνουν ἔτσι ὅλοι σειρὰ καὶ νὰ μὴ γίνωνται καὶ δυσάρεστες συναντήσεις. Μιὰ ἡμέρα ὅμως ἡ καμαριέρα, ἀπ' τὴν πολλὴ δουλειὰ τὰ ἐθαλάσσωσε κι' ἔγραψε δυὸ ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἴδια ὥρα. Κι' ἔτυχε μάλιστα ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς νὰ εἶνε ὁ πλουσιώτατος κόμης δε Πρεντοβὶλ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὰς Βερσαλλίας ἐπίτηδες γι' αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ. Καὶ ὁ ἄλλος ὅμως ἦταν τακτικὸς πελάτης της Παρισινὸς καὶ ὄχι λιγώτερο πλούσιος καὶ ἔτσι ἡ Ρολλάνδη εὑρέθηκε σ' ἐξαιρετικῶς δύσκολη θέσι ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ποιὸν ἀπ' τοὺς δυο νὰ προτιμήσῃ; Ἐκεῖ λοιπὸν ποὺ ἐσκεπτόταν τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ μπαίνει ἡ καμαριέρα καὶ τῆς λέει:

— Κυρία, μοῦ ἦλθε μία ἰδέα!

— Ἔλα λέγε τὶ ἰδέα;

— Νά, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἦρθε ἡ καπελλοῦ κι' ἔφερε τὸ καινούργιο καπέλλο σας.

— Καὶ μ' αὐτὸ τί;...

— Τὴν ἐκύτταξα καλά, κυρία, καὶ εἶδα πὼς εἶνε πολὺ εὔμορφο καὶ κομψὸ κορίτσι καὶ μιὰ ποὺ ἔτυχε νὰ ἔλθῃ ἐπάνω στὴν ὥρα, ὁ δὲ κύριος κόμης δὲν σᾶς ἔχει ἰδῆ παρὰ μόνον σὲ φωτογραφία, μοῦ φαίνεται πὼς ἡ καπελλοῦ θὰ μποροῦσε.,. ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν κυρία...

— Μπράβο, Αὐρηλία, δὲν εἶσαι ὅσο κουτὴ φαίνεσαι, καλὰ τὸ σκέφθηκες, φέρε μου ἀμέσως ἐδῶ τὴ μικρή!

Ἡ Αὐρηλία ὡδήγησε τὴν καπελλοῦ εἰς τὸ μπουντουὰρ τῆς Ρολλάνδης, ἡ ὁποία ἀφοῦ τὴν ἐκύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ ἐφάνηκε εὐχαριστημένη, τῆς εἶπε μὲ καλωσύνῃ:

— Ἄκουσε, κορίτσι μου, ἄφησε ἐδῶ τὸ καπέλλο καὶ πές μου ἂν εἶσαι διατεθειμένη νὰ μοῦ προσφέρῃς μίαν ἐκδούλευσι... ἐκδούλευσι ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ βγῇς ὠφελημένη, ἐννοεῖται.

— Τί θέλετε, κυρία; τῆς ἀπήντησεν ἡ καπελλοῦ καὶ τὴν ἐκύτταξε φοβισμένη.

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πῶς σὲ λένε;

— Σουζάνα, κυρία.

— Ὡραῖα, λοιπὸν Σουζάνα, ἄκουσε καλὰ αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Εἶσαι ὥμορφη καὶ φαίνεσαι ἔξυπνη. Λοιπὸν σὲ λίγο θὰ ἔλθῃ κάποιος ποὺ ἔχει ραντεβοῦ μαζύ μου κι' ἔρχεται ἀπὸ τὰς Βερσαλλίας... δὲν μ' ἔχει ἰδῆ ποτέ του ὥστε ἂν τὸν δεχθῇς ἐσὺ γιὰ μένα, δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτε. Καὶ ξέρεις εἶνε κόμης καὶ θὰ σὲ πληρώσῃ καλά. Ἕνα πενταχοσάρικο τὤχεις σίγουρο... Τὸν νοῦ σου μόνο νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς, ἀφοῦ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ τὸν δεχθῶ ἐγώ, ἐπειδὴ ἔχω μ' ἄλλον ραντεβοῦ.

Ἡ Σουζάννα ἔκαμε νὰ ἐναντιωθῇ, μὰ ἡ Ρολλάνδη εἶχε τόση ἐπιτηδειότητα, ὥστε ἐκατώρθωνε νὰ τὴν πείσῃ, ἄλλως τε ἐδελεάσθη ἀμέσως ἀπὸ τὸ πενταχοσάρικο.

Χωρὶς νὰ τὰ πολυλογοῦμε ἐφρεσκαρίσθηκε λίγο, ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὰς ὁδηγίας τῆς Ρολλάνδης κι' ἐπερίμενε. Σὲ λίγο ἦρθε ὁ κόμης τὸν ὁποῖον ἡ καμαριέρα ὡδήγησε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εὑρίσκετο ἡ Σουζάννα. Ὁ κόμης μόλις τὴν ἀντίκρυσε, τῆς εἶπε μ' ἐνθουσιασμόν. —Ὢ! δεσποινὶς ὅσα λέγουν γιὰ σᾶς εἶνε λίγα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ὅσες φωτογραφίες σας εἶδα σᾶς ἔχουν μὲ μεγάλα ντεκολτὲ καὶ πολυτελεῖς τουαλέττες, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἁπλὸ ταγιὲρ ποῦ φορεῖτε σᾶς πηγαίνει θαυμάσια.

Ἡ Σουζάννα ἔκαμε ἕνα ἀόριστο κίνημα καὶ ὁ κόμης ἐξηκολούθησεν.

— Δὲν εἶμαι διατεθειμένος, δεσποινίς, νὰ κάμω χρῆσιν ὅλων τῶν δικαιωμάτων τὰ ὁποῖα μοῦ δίδει ἡ συμφωνία ποῦ ἐκάμαμε μὲ τὴν ἀλληλογραφία μας, θὰ ἀρκεσθῶ μόνον νὰ γευματίσωμε μαζὶ καὶ νὰ περάσουμε μαζὶ τὴ βραδειά. Φθάνει νὰ μᾶς ἰδοῦν μαζὶ καὶ ὅλο Παρίσι αὔριο θὰ λέῃ. «Ἡ δ)νὶς Ρολλάνδη ντ' Ὁμπρὲζ εἶνε ἐρωμένη τοῦ κόμητος δὲ Πρεντοβίλ.» Ὅσο γιὰ νὰ γίνετε πραγματικῶς ἐρωμένη μου, δὲν ἔχω τέτοια ἀπαίτησι καὶ θὰ περιμένω ὑπομονετικὰ νὰ μὲ θελήσετε.

Ἐπρόφερε αὐτὲς τὶς λέξεις τόσο συγκεκινημένος, ὥστε ἡ Σουζάννα τὸν ἐλυπήθη καὶ τὸν ἠρώτησε μὲ γλυκύτητα.

— Μὰ τί ἔχετε κύριε κόμη;

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ στὸ γεῦμα.

— Ἡ Σουζάννα ἄρχισε νὰ εὑρίσκῃ πολὺ εὐχάριστον τὸν ρόλον της καὶ ἦταν ἐνθουσιασμένη μὲ τὸν κόμητα καὶ καθὼς δὲν ἦτο διεφθαρμένη ψυχικῶς τὸν ἠγάπησε στὰ σωστά.

Ἐγευμάτισαν μαζί, ἐπῆγαν στὸ θέατρο καὶ ἡ βραδειὰ ἐτελείωσε, παρὰ τὰς ἐλπίδας τοῦ κόμητος εἰς τὴν γκαρσονιέρα του. Τὶς πρωϊνὲς ὧρες, ἐνῷ ὁ κόμης ἐνθουσιασμένος δὲν ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ σὲ τόση εὐτυχία ἐρώτησε τὴν Σουζάννα μὲ λίγη δειλία.

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ φανῆτε τόσο καλὴ μαζί μου, σεῖς ποὺ ἔχετε τόσο μεγάλη φήμη ὥστε δὲν προφθαίνετε νὰ ἱκανοποιεῖτε ὅλους τοὺς ἐραστάς σας;

Τότε ἡ Σουζάννα τοῦ ἀπήντησε κάπως ντροπιασμένη «—Κύριε κόμη νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια... δὲν εἶμαι ἡ Ρολλάντη ντ' Ὁμπρὲζ καὶ τοῦ διηγήθη ὅλα ὅσα συνέβησαν.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ζητήσῃ ἀμέσως ὁ κόμης τὴν Σουζάνναν εἰς γάμον καὶ τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς τῶν γάμων των, ἔστειλε εἰς τὴν Ρολλάνδην ἕνα θαυμάσιο κόσμημα, εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης, διότι ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ γνωρίσῃ τὴ Σουζάννα. Ἡ δὲ Ρολλάνδη ποῦ δὲν ἤξευρε τὰ διατρέξαντα, εἶπε εἰς τὴν καμαριέραν της ὅταν ἔλαβε τὸ δῶρον.

— Φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ μικρὴ ἔπαιξε καλὰ τὸ ρόλο της...

ROMEO

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΖΩΗ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΕΝΟΣ ΡΩΜΗΟΥ

Σ' ἕνα καφενεῖο τοῦ μπουβλάρ. Ἕνας Ρωμηὸς καὶ μία κυρία κάθονται μπροστὰ σὲ δυὸ λικέρ.

Ὁ Ρωμηός.—Πολὺ μὲ διασκεδάζει ὅταν μοῦ λές; λατρεία μου. Προσπαθῶ νὰ εἶμαι εὐγενής, μὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴ γελάσω.

Ἡ Κυρία.—Γιατί;

— Γιατὶ πρὸ δέκα λεπτῶν μόλις μὲ γνωρίζεις. Δηλαδὴ δὲν μὲ γνωρίζεις ἀκόμα.

— Εἶσαι περίεργος. Γιατὶ παραπονιέσαι; Κι' ἐγὼ προσπαθῶ νὰ φανῶ εὐγενής.

— Ὤ, αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ πολύ.

— Ἴσως ἂν σὲ γνώριζα, δὲν θὰ σ' ἔλεγα λατρεία μου.

— Αὐτὴ ἡ ἀπόκρισις εἶνε γεμάτη φιλοσοφίαν!

— Σὲ λέω λατρεία μου, γιατὶ ἔτσι συνηθίζεται.

— Οἱ Φραντζέζικες συνήθειες εἶνε περίεργες. Στὴν πατρίδα μου μιὰ γυναῖκα σὰν ἐσένα θὰ μοῦ ἔλεγε· Κύριε, μ' ἀγαπᾶτε;

— Ἄ, ἐδῶ δὲν σκοτιζόμαστε γι' ἀγάπες, γέρο μου.

— Γέρο μου.. νὰ μιὰ ἀκόμη Φραντζέζικη ἔκφρασις. Δὲν εἶμαι γέρος. Γιατὶ λέτε τοὺς ἀνθρώπους «γέρο μου»; Ὄχι βέβαια γιὰ νὰ τοὺς κολακεύσετε.

— Εἶνε συνήθεια.

— Κι' ἂν ἔλεγα σὲ μιὰ ἡλικιωμένη, κυρία. γρηά μου; Μὲ σεβασμόν·

— Δὲν θὰ ἔμενε εὐχαριστημένη, ἔστω καὶ μὲ σεβασμόν.

— Ἐν τούτοις θὰ ἦταν ἡ ἀλήθεια.

— Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτό.

— Ὥστε οὔτε δῶ; πρέπει νὰ λέῃ κανεὶς τὴν ἀλήθεια;

— Γιατί; οὔτε δῶ; Καὶ τὴν πατρίδα σου τὸ ἴδιο γίνεται;

— Μόνον στὴν πατρίδα μου;

— Καὶ τί κάνεις στὴ ζωή;

— Ἀνιῶ.

— Ἐκτὸς αὐτοῦ;

— Εἶμαι ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Ἦλθα μὲ ἀποστολὴ γιὰ τοὺς ναυτικοὺς ὅρους τῆς συνθήκης τῶν Σεβρῶν, Φορῶ πολιτικὰ γιὰ νὰ εἶμ' ἐλεύθερος νὰ πηγαίνω ὅπου θέλω.

Ὅπως ὅλοι οἱ στρατιωτικοί, Καὶ πόσο θὰ μᾶς μείνῃς;

— Ὢ; αὔριο καὶ φεύγω γιὰ τὸ Λονδῖνο

— Ἄ!... Ἐνόμιζα πῶς θὰ σ' εἶχα μερικὲς μέρες.

— Αὐτὸ εἶνε ἕνα καλὸ αἴσθημα. Καὶ θὰ ἦσουν ἡ ἀκριβή μου...

— Ἄ! δὲν τὸ λέω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Μὰ κι' ἡ ζωὴ εἶνε ἐπίσης ἀκριβή.

— Θἄχῃς πολλοὺς φίλους.

— Κι' εἶνε ἀνάγκη νὰ τοὺς ἔχω,

— Δὲν εἶνε πολλοὶ φίλοι ὅμως ποὺ κάνουν μιὰ γυναῖκα εὐτυχισμένη.

— Τὸ ξέρω πολὺ καλά.

— Οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος ἔλεγαν ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνουμε εὔκολα φίλους.

— Οἱ σοφοὶ ἦταν κουτοί. Δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ πληρώσουν ἕνα λοῦτρ ἢ ἕνα διαμαντικό.

— Ἡ ζωὴ εἶνε δύσκολη ἐδῶ μετὰ τὸν πόλεμον

— Πρὸ πάντων γιὰ τὶς γυναῖκες.

— Ὄχι. Πρὸ πάντων γιὰ τοὺς ἄνδρας.

— Γιατί;

— Γιατὶ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ πληρώνουν καὶ γιὰ τοὺς ἑαυτούς των καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες περιπλέον.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ βλέπεις. Λυποῦμαι ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σὲ κρατήσω ἕνα μῆνα μαζί μου Τί εἶδες ἀπ' τὸ Παρίσι;

— Τὸ μουσεῖον τοῦ Λούβρου καὶ τὴ Μονμάρτρη.

— Καλὰ ἐκτὸς αὐτῶν;

— Τί ὡραῖες παριζιάνες. Ἤθελα νὰ γνωρίσω μιὰ παριζιάνα τοῦ μεγάλου κόσμου.

— Πάρε δύο τοῦ ἡμικόσμου καὶ τὸ ἴδιο κάνει. Τί θὰ κάνεις ἀπόψε;

— Θὰ πάω στὸ θέατρο. Τὸ ἑλληνικὸ θέατρο εἶνε ἄνοστο.

— Μὴ λὲς κακὸ γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Θέατρο. Εἶδα τὰ «Χάπια τοῦ Ἡρακλῆ» καὶ μ' ἄρεσαν πολύ.

— Μοῦ φαίνεται πῶς ἐσχημάτισες ἀνακριβῆ ἰδέαν γιὰ τὴν πατρίδα μου.

— Ἄ, πῶς ἤθελα νὰ μὲ πάρῃς μαζί σου στὴν πατρίδα σου. Νὰ ἰδῶ τοὺς δώδεκα Θεούς σας; τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, τὶς γυναῖκες μὲ τὰ πέδιλα σὰν τὴ μὶς Δόγκαν καὶ τοὺς ἄνδρες μὲ κεῖνα τὰ διπλωτὰ τὰ φουστάνια.... πῶς τὰ λένε;

— Φουστανέλλες.

— Πῶς ἤθελα νὰ ζῶ στὴν Ἑλλάδα. Καὶ σύ;

— Στὸ Παρίσι.

— Μὰ γιατὶ νὰ μὴν εἶνε εὐχαριστημένος κανεὶς ὅπου ζῇ;

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή.

— Πλήρωσε τὴν κονσοματιόν, ἀκριβέ μου.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή, ἡ ἀκριβὴ ζωή, ἀκριβή μου.

Ο ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ

ΚΑΠΟΙΑ ΦΩΝΟΥΛΑ

Κάποια φωνούλα μιλάει μέσα μου καὶ μοῦ λέγει ὅτι ξαναγάπησες... Ἐπὶ τέλους... Τώρα θὰ μπορέσῃς νὰ νοιώσῃς καλὰ πόσον ὑπέροχη ἦτον ἡ δική μου ἀγάπη.

Κάποια φωνούλα μιλάει μέσα μου καὶ μοῦ λέγει ὅτι ξαναγάπησες Ὁ ἀγαπημένος σου θὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχισμένη, γιὰ νὰ κάμῃ χαρούμενη τὴν πεισματάρα του γατούλα. Μὰ δὲν θὰ μπορέσῃ,

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς πρώτης ἐντυπώσεως θὰ περάσῃ γρήγορα καὶ τὰ ματάκια σου ποὺ τόσον εὔκολα γελοῦν καὶ τόσον εὔκολα κλαῖνε, θὰ βουρκώσουν πάλι, θὰ χάσουν τὴν λαμπράδα τους καὶ θὰ σβύσουν... Δὲν θὰ κυττᾷς πλέον τὸν ἀγαπημένο σου, παρὰ σὰν ἕνα ἄνθρωπο ποῦ ἦλθε νὰ σὲ κάμῃ νὰ ὑποφέρῃς μιὰ σκληρὰ δοκιμασία Κ' ἕνα βράδυ ποὺ κάπου θὰ βρεθῆτε μόνοι καὶ οἱ δυὸ, τὰ χειλάκια σου θὰ κινηθοῦν καὶ θὰ προφέρουν πάλι τὴν φρικτὴ λέξιν:

— Ἀντίο.

Κάποια φωνούλα μιλάει μέσα μου καὶ μοῦ λέει ὅτι ξαναγάπησες...

Σ' εὐχαριστῶ, καρδούλα μου. Τώρα θὰ μὲ θυμηθῇς, τώρα θὰ νοιώσῃς τί μποροῦσε νὰ ἦταν γιὰ σένα ἡ ἀγάπη ποὺ εἶχε γιὰ σένα τὸ πονεμένο σου τ' ἀγόρι. ΕΣΠΕΡΟΣ

ΠΟΙΟΝ;

— Γιὰ 'πέ μου, ἀγάπη μου, ἔλεγεν ἡ μήτηρ πρὸς τὴν μικρὰν κόρην της, ποῖον ἀγαπᾷς καλλίτερα ἐμὲ ἢ τὸν πατέρα σου;

— Μὲ συγχίζεις, ἀπαντᾷ ἡ μικρά, κάθε ἡμέραν τὴν ἰδία ἐρώτησι μοῦ κάνεις. Ἄφισε νὰ σὲ ἐρωτήσω λοιπὸν καὶ ἐγώ, ποῖον ἀγαπᾷς καλλίτερα τὸν μπαμπᾶ, ἢ τὸν φίλον τοῦ μπαμπᾶ;

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

50 λεπτὰ ἡ λέξις

— «Κορίτσια, ἔκτακτος εὐκαιρία» ἐνοικιάζεται ἀπὸ σήμερον καρδιὰ πολυτελής, μεταχειρισμένη, ἀλλ' εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ μ' ὅλα τὰ χρειώδη. Γράψατε: Εὐάγγ. Λουκᾶτον διὰ Περβενᾶν Ρ. Β. Ἀθήνας.

— Κρυφὴ ἀγάπη, μὴν ἐμποδίζεσαι ἀπὸ τίποτε, γράψε ἐλεύθερα. Ἐκδρομὴ κλπ. ἄσχετα μὲ μένα. Ἦλθα ἐπίτηδες, σὲ περιμένω ἐντὸς τοῦ μηνός. Ἰδανικὴ ἀγάπη.

— Δύο παιδιὰ ποῦ βρίσκονται στὴν ἐσχατιὰν τῆς γῆς. ζητοῦν ἀλληλογραφίαν Ἀγγλιστὶ καὶ Ἑλληνιστὶ μὲ κορίτσια καλῶν οἰκογενειῶν σκοπὸς εἶναι ἡ ἀνακούφισις τῆς βασανισμένης των ζωῆς καὶ ἁγνὴ φιλία. Γράψατε L· Nicholsou *καὶ* F. Amico P.O. Box, S. Mitchele Gueens land Australia.

— Νέος πολὺ καθὼς πρέπει ἡμιευκατάστατος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἕως εἴκοσι πέντε ἐτῶν σκοπὸς ὁ γάμος ἡ πρώτη ποῦ θὰ γράψῃ θὰ λάβῃ φωτογραφίαν γράψατε Ἀναγνωστόπουλον. Π. Ρ. Ἐνταῦθα.

— Δὶς μορφωμένη ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους μορφωμένους σοβαροὺς ἀξιωματικοὺς ὅσους νοιώθουν τὴν γνωριμία δι' ἀλληλογραφίας. Ε.Ζ. Γραφεῖα Σφαίρας θυρὶς 166.

— Ἕνα Φοιτητάκι καὶ τώρα φανταράκι αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων μορφωμένων πνευματικῶς τε καὶ κοινωνικῶς, σκοπὸς ἔρως, προτιμῶνται Ναυπλιώτισες γράψατε Δεκανέαν Βουλμάνον Πέτρον Poste Restante *Ναύπλιον.*

— Δύο ἀχώριστοι φίλοι Κωνσταντῖνος Ἀναγνωστόπουλος, Παναγιώτης Λυμπέρης, φοιτηταὶ καὶ ἤδη ραδιοτηλεγραφηταί, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας μορφωμένας, σκοπὸς ὅτι ἐπακολουθήσει. Προτιμοῦν τὰς Ἀθηνῶν, Θηβῶν, Καλαμῶν, Μελιγαλᾶ Ἀλεξανδρουπόλεως, Πειραιῶς. Γράψατε Poste Restante *ψευδώνυμα ἀποκλείονται.*

— Ἀγάπη μου, Ἐπιστρέψας διῆλθον. Ἀναζητήσας εἰς... δὲν σᾶς εὑρῆκα. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὑποδοχὴν διελεύσεως. Εἶναι δυνατὸν συναντηθῶμεν κατὰ πανήγυριν νησιοῦ σας; Γράψατε. Σὲ φιλῶ πολυαγαπημένος σου Δέλος.

— Νέος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένας δεσποινίδας: Ἀθηνῶν, Μυτιλήνης, Θεσσαλονίκης γράψατε, P Cornel II Bery Sheet Bloem fontein O. F. S. South Africa.

— Νέος 24 ἐτῶν ζητεῖ ἀλ)φίαν Ἀγγλιστὶ ἢ Ἑλληνιστὶ μὲ καλῶς ἀνεπτυγμένας δεσποινίδας Ἀρσακειάδας κατὰ προτίμησιν. Γράψατε: Africanos 31a East Burger Street Bloemfonteiu South Africa.

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Ξεύρω μιὰ γυναικοῦλα τρομερὰ εὐχαριστημένη ἀπὸ σήμερα τὸ πρωΐ. Ἂς πάρομε ὅμως τὰ γεγονότα μὲ τὴν σειρά των. Ἦσαν τρεῖς ἀράπηδες ποῦ ἔμοιαζαν σὰν ἀδέρφια· ἄλλως τε καὶ ἦσαν ἀδέρφια. Υἱοὶ ἑνὸς μαχαραγιᾶ τῆς Ἀφρικῆς, ὁ Μαχαβαράτας, ὁ Μαραχαβάτας, κι' ὁ Μαβαχαράτας ἦλθαν στὸ Παρίσι γιὰ νὰ μάθουν τὰ εὐρωπαϊκὰ ἤθη καὶ νὰ εἰσαγάγουν ἔπειτα στὴν πατρίδα τους τὸν Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμό. Τὰ τρία ἀδέρφια ντυμένα τὸ ἴδιο φόρεμα ρούχων γκρίζο ἀνοιχτό, γάντια κίτρινα, καπέλλο σταχτὶ σκοῦρο ἄνθος στὴν μπουτουνιέρα, διαρκῶς κοδψά, γελαστὰ καὶ μὲ γεμᾶτο τὸ πορτοφόλι ἐσύχναζαν σ' ὅλα τὰ κέντρα ποὺ μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ μάθουν ὅλα τὰ καλὰ τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Πρέπει νὰ προσθέσουμε ὅτι παντοῦ ἐγινόταν μὲ χαρὰ δεκτοὶ γιατὶ ὅλες οἱ γυναῖκες ἤθελαν ἀπὸ σνομπισμὸ νὰ κάμουν γιὰ μιὰ φορὰ τοὐλάχιστον ἕνα ἀράπη ἐραστή.

— Τὸ μαῦρο μοῦ πάει τόσο καλά! ἔλεγαν οἱ ξανθές.

Ἔχω μαῦρες ἰδέες] ἐμουρμούριζαν οἱ ρωμαντικές.

—Πάντοτε μ' ἄρεσαν οἱ μαῦρες μάσκες! ἔλεγαν οἱ κοκέτες.

Καὶ λοιπὸν ὁ Μαχαβαράτας, ὁ Μαραχαβάτας κι' ὁ Μαβαχαράτας, ἦσαν εὐτυχεῖς κατακτηταί, ὅταν χθὲς τὸ βράδυ ἐγνώρισαν τὴν Ζωρζέτα Πομπαδούρ, ἡ ὁποία εὐχαρίστως ἀνέλαβε τὴν κατάκτησιν τῆς μαύρης ἠπείρου. Ἐδείπνησαν χαρούμενοι. Ἔπειτα, τὴν ὥρα τοῦ ντεσέρ, ἡ Ζωρζέτα ἔβαλε μὲ τὴν καρδιὰ διστακτικὴ τρεῖς κλήρους μέσα σὲ καπέλλο κι' ἐτράβηξε τὸν ἕναν. Ἡ τύχη ἀπεφάσισε: ὁ μικρότερος ἀπ' τοὺς τρεῖς ἀδελφούς, ὁ Μαβαχαράτας, ἦταν ἐκεῖνος στὸν ὁποῖον θὰ ἐδίδασκε τὰς προόδους τοῦ πολιτισμοῦ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Καὶ ἡ εὔθυμη παρέα, ἀφοῦ ἐχειροκρότησε τὴν ἀπόφασι τῆς τύχης, ἐτράβηξε γιὰ τὴν κοινὴ γκαρσονιέρα τῶν μαύρων.

...Στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιμείνω φθάνει νὰ εἰπῶ ὅτι ἡ Ζωρζέτα ὑπῆρξε εὐτυχισμένη.

— Χίλιες χιλιάδες κορκόδειλοι τοῦ Νείλου! ἐφώναξε ἔξαφνα ὁ Μαβαχαράτας καὶ ξεπετάχτηκε ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ζωρζέτας—ξέχασα τὸ μπαστοῦνι μου μέσα στὸν ἀσσανσέρ! ἕνα λεπτὸ καὶ ξανάρχομαι, ὦ λευκὲ ἄγγελε!

Καὶ μετὰ ἕνα λεπτὸ ξαναῆρθε μὲ τὴν καρδιὰ φλεγομένη ἀπὸ τὸν πόθο. Θὰ μοῦ κάμετε τὴ χάρι νὰ μὴ μοῦ ζητᾶτε λεπτομέρειες. Ἡ Ζωρζέτα, ἂν καὶ ἀποροῦσα, ὑπῆρξε γιὰ δευτέρα φορὰ πολὺ εὐτυχής...

Ἀπεφάσισαν νὰ κοιμηθοῦν, ὅταν ὁ μαῦρος τινάχτηκε πάνω.

—Χίλια ἑκατομμύρια ἐλέφαντες! ἐξέχασα νὰ κλείσω τὸ κλειδὶ τοῦ γκάζ στὴν εἴσοδο! Ἕνα λεπτὸ καὶ ἐπιστρέφω, ὦ λευκὲ ἄγγελε!

Μετὰ ἕνα λεπτὸ ἐπέστρεψε μὲ καινούργιες φλόγες στὴν καρδιὰ καὶ στὸ κορμί. Σᾶς παρακαλῶ, μὴν εἶσθε πολὺ περίεργοι νὰ μάθετε. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ εἶνε ὅτι, ξαφνιασμένη πιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς ἀντοχῆς, ἡ Ζωρζέτα ὑπῆξε γιὰ τρίτη φορὰ πολὺ εὐτυχισμένη.

— Δὲν εἶνε δυνατό, ἐσκεπτόταν, κάτι θἄχῃ ξεχάσει.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὁ μαῦρος δὲν εἶχε ξεχάσει τίποτε καὶ μπόρεσαν νὰ κοιμηθοῦν ὡς τὸ πρωΐ ἥσυχοι. Ὁπωσδήποτε ἡ Ζωρζέτα ἀπέκτησε ἐκείνη τὴ νυχτιὰ τὴν καλλιτέρα ἰδέα γιὰ τοὺς μαύρους ἐραστάς. Ἂν τώρα σεῖς οἱ πονηροὶ ἄνθρωποι ἐκαταλάβατε τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον καὶ τὰ τρία ἀδέρφια ἔμειναν ἐνθουσιασμένα ἀπ' τὴ Ζωρζέτα, αὐτὸς εἶνε δικός σας λογαριασμός.

GUV DE TERAMON

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΑΙ

Μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν διεξήχθη ἐφέτος ἡ ἑορτὴ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν εἰς τὸ ρωμαντικὸν Γαλάτσι. Τὰ φιλότιμα αὐτὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀγωνίζονται ὅλον τὸ χρόνο γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸν λαὸ καὶ τὸν τύπο, ἐπεδόθησαν τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ Συνδέσμου των, εἰς γλέντι ἀδελφικώτατον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἠδυνήθημεν νὰ ἐκτιμήσωμεν καὶ νὰ θαυμάσωμεν τὴν ἀγάπην καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀλληλεγγύης, ποὺ χαρακτηρίζουν τὸ καλὸν σωματεῖον τῶν ἐφημεριδοπωλῶν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας πωλοῦνται τὰ κάτωθι βιβλίακαὶ μυθιστορήματα:

ΤΟΜΟΙ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

2ου, 3ου, 4ου, 5ου 6ου καὶ 7ου ἔτους ἕκαστ. Δρ. 10

ΕΡΓΑ Σ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ		
Ἡρὼ καὶ Λέανδρος	ἕκαστον Δρ.	15
Ἰουδὴθ	» »	15
Ἕνα φιλὶ στὸ σκοτάδι	» »	25
Ἆσμα ἀσμάτων	» »	25
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΦΑΙΡΑΣ		
Γέμμα	» »	4
Ἀγκαθάγγελος	» »	4
Φιλολογικὸν ἡμερολόγιον	» »	10
Ὁ γάμος τῆς Γρηᾶς (κωμῳδίαι)	» »	3
Παντόφλας (κωμῳδίαι)	» »	3
Τὸ Φρενοκομεῖον (κωμῳδίαι)	» »	3
ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ		
Μέγας ὁδηγὸς καλλονῆς	» »	30
Οἰκιακὴ μαγειρικὴ	» »	15
Μαγειρικὴ-Ζαχαροπλαστικὴ	» »	25
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ		
Κασσιανή,	» »	50
Τὸ φρικτὸν λάθος	» »	10
Ἡ Γενοβέφα, μικρή.	» »	10
Ἡ Γενοβέφα, μεγάλη,	» »	25
Ἡ Γκόλφω. Περεσιάδου,	» »	15
Ἡ Ἐσμὲ	» »	15
Ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου	» »	15
Ἡ κόκκινη μάσκα	» »	15
Ὁ κόκκινος διάβολος	» »	15
Ἡ γυναῖκα, τὰ χαρτιὰ καὶ τὸ κρασί	» »	15
Ἡ μητέρα τοῦ ἁγ. Φανουρίου	» »	15
Πάπισσα Ἰωάννα	» »	30
Ἡ ἀρχόντισσα τῆς Σμύρνης	» »	20
Λυκογιάννης	» »	20
Μαρία Πενταγιώτισσα	» »	40
Κυρία μὲ τὰ Καμιλίας	» »	20
Καρδιὰ τῆς Μάννας	» »	50
Μαύρη μάσκα	» »	40
Γιάννης, Πὼλ Δὲ Κὸκ	» »	20
Ὁδηγὸς καλῆς συμπεριφορᾶς, Χρυσόδετος	» »	30
Χαλιμᾶ, σελίδες 700	» »	40
ΔΙΑΦΟΡΑ		
Τὰ 52 παραμύθια	» »	7
Ὁ Φιάκας	» »	6
Ὁ Μπερτολδῖνος	» »	7
Ὁ Ροβινσὼν	» »	7
Μυθολογικὸν Συντόμα	» »	4
Ὁδοιπόρος τοῦ Σούτσου	» »	10
Ὁ κακοῦργος Πετυεζᾶς	» »	4
Τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου	» »	7
Ἡ Ἀρετοῦσα, Πολ. Δημητρακοπούλου	» »	15
Τὰ Μυστικὰ Καλλονῆς	» »	25
Τὰ Μυστικὰ τοῦ ἀποκτᾶν περιουσίαν	» »	25
Φυσιογνωσία	» »	25
Γιὰ νὰ μάθετε νὰ ὑπνωτίζετε	» »	60
Ὑγιεινὴ ἡδονῶν - τέρψεων	» »	30
Ἡ ψυχολογία τοῦ ἔρωτος	» »	25
Ἐρωτικὴ ἐπιστολογραφία	» »	15

Τὸ ἀντίτιμον στέλλεται πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς «Σφαίρας» κ. Ἀντ. Μ. Συρίγον, ἁγίου Κωνσταντίνου 7, Ἀθήνας.

Τὰ ἀνωτέρω, ἀποστελλόμενα εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐπιβαρύνονται μὲ δραχ. 5 ἕκαστον τὰ μεγάλα καὶ δραχ. 2 τὰ μικρά.

Διὰ τοὺς ἀγοράζοντας χονδρικῶς γίνεται ἔκπτωσις 20 ο)ο

ΕΒΕΒΑΙΩΘΗ ΠΛΕΟΝ ΕΠΙΣΗΜΩΣ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Ὅτι οἱ τελειότεροι **ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ**

Νεφρεπίδεσμοι, ὀρθοπεδικοὶ ἐπίδεσμοι. Ζῶναι παντὸς εἴδους κοιλεπίδεσμοι, ἀναζωστῆρες, εἶνε τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου 30 (πλησίον πλατείας Δημοπρατηρίου) ἐργοστασίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΣΙΓΑΛΑ

Προμηθευτοῦ ἀμφοτέρων τῶν ὑπουργείων, Σιδηροδρόμων τοῦ Κράτους, νοσοκομείων καὶ κλινικῶν. Τιμηθέντος διὰ μεγάλης πλακὸς τιμῆς καὶ χρυσοῦ βραβείου μετὰ σχετικοῦ διπλώματος εἰς τὴν Διεθνῆ τοῦ Μιλάνου ἔκθεσιν τὸν Μάρτιον τοῦ 1926 καὶ χρυσῆς δάφνης μετὰ χρυσοῦ βραβείου καὶ σχετικοῦ διπλώματος εἰς τὴν Διεθνῆ ἔκθεσιν τῶν Παρισίων τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1926.

Ἐγκριθέντες μεταξὺ ὅλων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐργοστασίων *κατὰ τοὺς διαγωνισμοὺς μηνῶν Φεβρουαρίου 1916, Μαρτίου 1921, Νοεμβρίου 1923 καὶ Ὀκτωβρίου 1925 ὡς ἐκπληροῦντες ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς καὶ τεχνικοὺς ὅρους. Σχετικοὶ ὁδηγοὶ μετρήσεων ἀνωτέρω εἰδῶν ὡς καὶ καλτσῶν ἐλαστικῶν ἀποστέλλονται δωρεὰν τοῖς κ. κ.* ***Φαρμακοποιοῖς, Ἰατροῖς, Μαίαις.***

Ζητήσατε τοιούτους, ἀπαραιτήτους διὰ πάντα ἐπιστήμονα, τὸ πρῶτον ἐκτυπωθέντας ὑπὸ Ἑλληνικοῦ ἐργοστασίου.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Μὴ ἀγοράσητε εἴδη προικῶν ἐὰν δὲν ἐπισκεφθῆτε τὸ κατάστημα

ΑΦΩΝ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ & Κ. ΚΟΥΒΑΝΙΔΟΥ

ΓΙΟΥ ΜΑΚΟΥ 21

Σινδονόπανα, Τραπεζομάνδηλα, Νανσούκ, Περκάλια, Βατίστες, Κουβέρτες, κ. λ. π. κ. λ. π.

Χασέδες Δραχ. 8.50 — 10

Σινδόνια μόνον μὲ 89 δραχμ.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ; ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΑΥΤΗΝ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Σουλτᾶνος.—Γιατί αὐτὸς ὁ Μουσταφάραγας εἶναι μόλις εἴκοσι χρόνων καὶ ἡ μητέρα μου ἔχει πεθαμένη τριάντα χρόνια. Πότε γνωρίσθηκαν;

Καραγκιοζης.—Μά ἀφέντη μου, δὲν ἐγνωρίσθηκαν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τὸν ψεύτικο καὶ τὸν μάταιο.

Σουλτᾶνος.—Ἀλλὰ;

Καραγκιόζης.—Πρωτοῦ γεννηθοῦν, ὅταν ἀκόμη ἦσαν πνεύματα.

Σουλτᾶνος.—Τί μὲ λές; Ὥστε ἐγὼ γεννήθηκα ἀπὸ πνεύματα;

Καραγκιόζης.—Μάλιστα. Ἐσεῖς ἀπὸ πνεύματα κ' ἐγὼ ἀπὸ οἰνοπνεύματα.

Σουλτᾶνος.—Πολὺ καλό. Τώρα πρέπει νὰ ρωτήσουμε τὸ πνεῦμα: πῶς πάει ἡ κατάστασις τοῦ τόπου μας.

Καραγκιόζης.—Νὰ ρωτήσω τὸ πνεῦμα καὶ νὰ σοῦ πῶ ἀμέσως.

(Σκύβει κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ προσποιεῖται ὅτι ρωτᾷ).

Σουλτᾶνος.—Τί σὲ λέγει;

Καραγκιόζης.—Μὲ λέγει ὅτι ὁ τόπος αὐτὸς θὰ πάῃ κακὴν κακῶς γιατὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε κακοί.

Σουλτᾶνος.—Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κακοί; Τί μὲ λές, τζάνεμ;

Καραγκιόζης.—Κακοὶ καὶ τσιγκούνιδες.

Σουλτᾶνος.—Τσιγκούνιδες;

Καραγκιόζης,—Ἐμ' βέβαια. Ἅμα δοῦνε κανένα νὰ πεινάῃ δὲν τοῦ δίνουν νὰ φάῃ.

Σουλτᾶνος.—Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν τὰ λέει καλὰ τὸ πνεῦμα.

Καραγκιόζης.—Πολὺ καλὰ τὰ λέει. Γιὰ νὰ πάῃ ἕνας τόπος καλά, ἀποντικό, πρέπει ἡ πόρτες τῆς κουζίνας ὅλων τῶν σπιτιῶν νὰ μένουν μέρα νύχτα ἀνοικτὲς γιὰ νὰ μπαίνουν μέσα οἱ πεινασμένοι καὶ νὰ τρῶνε ὅ,τι ὥρα θελήσουνε. Ἂς ποῦμε τώρα ὅτι ἐγὼ πεινάω...

Σουλτᾶνος.—Σῶπα, τζάνεμ', ποῦ πεινᾷς. Ἐσὺ ἕνας τόσο μεγάλος ἄνθρωπος νὰ πεινᾷς;

Καραγκιόζης.—Δὲν πεινάω, ἀλλὰ ὁ λόγος τὸ λέει. Ἂς ποῦμε λοιπὸν ὅτι πεινάω καὶ γυρίζω πεινασμένος στοὺς δρόμους,

Βλέπω μιὰ κουζίνα ἀνοικτή, τρυπώνω μέσα καὶ τρώω καὶ τρώω καὶ τρώω καὶ τρέω καὶ τρώω καὶ τρώω....

Σουλτᾶνος,—Ἔ, φθάνει πειά.

Καραγκιόζης. Καὶ τρώω. Τί θὰ βγῶ ὕστερα νὰ πῶ στὸν κόσμο; Μωρέ, τί ἅγιοι ἄνθρωποι εἶναι ἡ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ τόπου. Ἕνας τέτοιος τόπος, μὲ τέτοιους ἀνθρώπους μπορεῖ ποτὲ νὰ μὴ πάῃ μπροστά;

Σουλτᾶνος.—Ἔχεις δίκηο. Αὔριο θὰ διατάξω νὰ μένουν ὅλες ἡ κουζίνες ἀνοικτές,

Καραγκιόζης.—Βέβαια καὶνὰ μαγειρεύουν, νὰ μαγειρεύουν πολλὰ φαητά.

Σουλτᾶνος— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου αὐτοῦ δὲν εἶναι πλούσιοι γιὰνὰ μαγειρεύουν πολλὰ φαγιά.

Καραγκιόζης.—Ὅσοι δὲν ἔχουνε νὰ δανείζωνται.

Σουλτᾶνος.—Ἀπὸ ποιόν;

Καραδκιόζης.—Ἀπὸ σένα.

Σουλτᾶνος.—Αὐτὸ μοῦ φαίνεται σὰν δύσκολο. Τέλος πάντων θὰ προσπαθήσω νὰ κάμω ὅσα λέγει τὸ πνεῦμα.

Καραγκιόζης.—Ἔτσι πρέπει.

Σουλτᾶνος.—Τώρα μπορεῖς νὰ ρωτήσῃς τὸ πνεῦμα πότε θὰ πεθάνω;

Καραγκιόζης —Γιὰ θάνατο δὲν μιλᾶνε ποτὲ τὰ πνεύματα.

Σουλτᾶνος.—Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ μάθω.

Καραγκιόζης.—(Σ ὑβει καὶ μιλάει στὸ τραπεζάκι). Δὲν θὰ πεθάνετε.

Σουλτᾶνος.—Δὲν θὰ πεθάνω;

Καραγκιόζης —Ὄχι.

Σουλτᾶνος.—Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν πεθάνω; Ὅλοι θὰ πεθάνουμε.

Καραγκιόζης —Μὰ σοῦ λέω δὲν θὰ πεθάνῃς.

Σουλτᾶνος.—Δὲν τὸ πιστεύω.

Καραγκιόζης.—Ἄκου ποὺ σοῦ λέω. Ἅμα πεθάνεις φεῦσε με.

Σουλτᾶνος.—Ἂς τὸ παραδεχθοῦμε κι' αὐτό.

(Ἀκούγεται μιὰ καμπάνα ρολογιοῦ).

Καραγκιόζης.—Παναγία μου!...τ' εἶν' αὐτό;

Σουλτᾶνος.—Δὲν εἶναι τίποτα, φίλε μου. Τὸ ρολόϊ κτυπάει μεσημέρι

Καραγκιόζης.—(Πετάγεται ἀπάνω).—Μεσημέρι!

Σουλτανος.—Τί κάνεις ἔτσι, ἄνθρωπέ μου.

Καραγκιόζης.—Πρέπει νὰ τελειώνουμε. Τὸ πνεῦμα θὰ πάῃ νὰ φάῃ.

Σουλτᾶνος.—Τρῶνε τὰ πνεύματα;

Καραγκιόζης.—Ἀφοῦ μιλᾶνε πῶς δὲν τρῶνε.

Σουλτᾶνος.—Νὰ τοῦ φέρουμε ἐδῶ νὰ φάῃ. Ἀλλὰ ἐξέχασα. Ἐξέχασα πῶς, μὲ τὴν φασαρία αὐτή, ὁ μάγερας δὲν ἐμαγείρεψε. Τοῦ πιάσαμε βλέπετε τὸ τραπέζι τῆς κουζίνας.

Καραγκιόζης.—Τίποτε πρόχειρο δὲν ὑπάρχει; Καμμιὰ φασολάδα, λίγο σπανακόριζο.

Σουλτᾶνος.—Θὰ διατάξω νὰ σ' ἀγοράσουν ὅ,τι θέλεις, μὲ τὴν συμφωνία ὅτι θὰ μείνῃς ἐδῶ γιὰ νὰ συνεχίσωμε τὸ τραπεζάκι μετὰ τὸ φαΐ.

Καραγκιόζης.—Μάλιστα.

Σουλτᾶνος.—Πηγαίνω νὰ σοῦ παραγγείλω τὰ φαγητά.

Καραγκιόζης,—Μὴν ξεχάσῃς καὶ λίγο ταραμᾶ ὡς μισὴ ὀκὰ γιὰ τὴν ὄρεξι.

Σουλτᾶνος.—Θὰ σοῦ στείλω μαῦρο χαβιάρι.

Καραγκιόζης.—Ὄχι, γιὰ τὸν Θεό, μαῦρο χαβιάρι.

Σουλτᾶνος.—Τί; Δὲν τὸ τρῶς;

Καραγκιόζης.—Ἔχω φάει τόσο πολὺ ποὺ τὸ συχάθηκα. Πούφ!

Σουλτᾶνος —Πολὺ καλό. Ὅπως θέλετε. Λοιπὸν τώρα νὰ πηγαίνω.

Η συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΜΙΑ ΤΙΜΩΡΙΑ

Περισπούδαχτον μῆτερ μου.

Ἄκουσον τί μοῦ κατεσχεύασεν ἐκεῖνος ὁ κύων ὁ σύζυξ μου, ὅπου δὲν ἤθελε νὰ κόψω τοὺς βοστρύχους μου κι' ἐγὼ τοὺς ἔκοψα χάριν τῆς μοδὸς καὶ τῆς κυρὰ Περμαθούλας ἡ ὁποία τοὺ ἔχει κόψει καὶ αὐτὴ ἐξ ἀπὸ λόγου σας.

Τὸ λοιπὸν προχθὲν τὴν νύξ ποὺ ἐκοιμώμην εἰς τὰς ἀγκόλας τοῦ κυρίου Μορφέου, παίρνει ὁ Ἀρζὲρ ἕνα ψαλίδι καὶ μοῦ κόβει τὴν κόμην βαθμίδας, βαθμίδας, δηλαδὴ σκάλες - σκάλες, ὅπου τώρα μοιάζω σὰν κουρεμένο γίδι καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω. Τώρα κ' ἐγὼ λοιπὸν πονόψυχον μῆτερ μου, ἐφόρεσαν μίαν πιζάμαν εἰς τὴν κεφαλήν, δηλαδὴ, μίαν σκούφιαν ὥς που νὰ μεγαλώσουν τὰ μαλλιά μου νὰ βγῶ πάλι ὄξων καὶ νὰ πάω στὸν κουαφέρες νὰ μοῦ τὰ ἐπισκευάσῃ.

Ἄχου, δὶς ἄχου, ποὺ ἤθελα παντρειὰ καὶ δὲν καθώμουν εἰς τὸ προσφιλές μου χωρίον ποὺ πεντοβολάει ἐσαεί, μονάχα ἐπῆγα νὰ πάρω ἕνα ἐγωϊστή, ἕνα ρυπαρό, ἕνα ὀπισθοδρομικὸ ἄντρα. Καλὰ νὰ πάθω.

ΒΕΤΤΑ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

ΣΤΗ ΦΙΛΗ ΜΟΥ

Τώρα ποὺ ἦλθε τὸ θαλάσσιον νερὸ
σὲ κάποιο δρόμο μέσα ρ ξου,
ἄνοιξε τὸν κρουνό, νὰ σὲ χαρῶ,
καὶ πνίξου.

ΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ἀπὸ τὴς κεφαλὲς τῆς Ἀκροπόλεως
ποὺ κλέφανε προχθὲς ἀκόμα
τῆς πεθερᾶς μου ἔμοιαζε ἡ μιά.
ἡ ἴδια γλῶσσα τὸ ἴδιο στόμα,
Μωρέ, ἐπιχείρησις κι' αὐτὴ
μέσα στὴν καταντιὰ τὴν τόση,
κεφάλια ποὖχουνε μυαλὸ
κλέβουν κεφάλια χωρὶς γνῶσι

ΤΑ ΚΕΡΜΑΤΑ

Πᾶνε τὰ κέρματα, χαθήκανε
μέσα στὶς δυστυχίες ὅλες,
πενηνταράκια, φράγκα, δίφρακα
θὰ γίνουν τώρα κατσαρόλες!

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

Φροῦτα πολλά, μὰ κ' ἀκριβὰ
καὶ ὅλοι ὕστερα ἀπὸ τοῦτο
τρῶνε τὸ φροῦτο γιὰ φαΐ
καὶ τὸ φαΐ γιὰ φροῦτο.

Ο ΣΒΙΝΚΟΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Η Α, Μ. Ο ΜΠΑΛΝΤΑΣ

Στ' ὀρκίζουμαι, ρὲ Μανιώ μου, ἀνηλεές, πῶς δὲν θὰ σκοτώσω ποτὲς μου ἄθρωπο μὲ τὸν μπαλντᾶ καὶ μάλιστα γυναῖκα. Μὴ χτυπᾶτε τὸ θήλιο μήτε μὲ ρόδα εἶπε ὁ Μέγας Ναπολέων, μὲ σανίδα μάλιστα: Σοῦ παραμπῆκε στὸ ρουθοῦνι τὸ ἕτερο ἥμισυ τῆς κλίνης; Λάβε τὸ μπράουνιγκ καὶ κανόνισέ της τὸ πασαπόρτι γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο μὲ πιὰ καὶ φί. Ἐξηγήθην;

Ἡ γυναῖκα, ρὲ ἰρόβια καταδίκη, μοιάζει μὲ τὸ περιστέρι. Ἀπαγορεύεται νὰ τὸ σκοτώσουμε, ἐχτὸς ἂν τὸ περιστέρι εἶναι μαῦρο καὶ τὸ πάρουμε γιὰ κοράκι. Τώρα θὰ μοῦ πῇς ὅτι πολλάκις βολᾶς ἡ γυναῖκα σοῦ γίνεται τσάμικος ταμπάκος καὶ σοῦ φουσκώνει τὰ πλεμόνια,..Πολὺ καλά... Πράε μαχαῖρι, πάρε πιστόλι, πάρε φαλτσέτα, μπαλντᾶ ὅμως οὐδέποτες. Ποῦ ἀκούστηκε, ρὲ, νὰ κάνουνε τὴ γυναῖκα γιουβαρλάκια; Ἐξ ἄλλου μὲ τὸν μπαλντᾶ μπορεῖ καὶ νὰ μὴ τελέψῃ καὶ νὰ ζήσῃ ὕστερης μὲ μοῦτρα σημαδεμένα κ' ἡ προσβολὴ θἄναι δική σου.

Τώρα εἶναι μερικοὶ δείλαιοι ποὺ σοῦ λένε ὅτι ὁ ἄντρας ἀπάνω στὸ βραστὸ τῆς ψυχικῆς ὁρμῆς θαμπώνεται καὶ σκοτώνει τὴν κατηγορούμενη μ' ὅ,τι βρῇ.

Ἀλλᾶχτε πλάκα, ρὲ μάπηδες, ποὺ θὰ μοῦ μάθετε ἐσεῖς τὸ καθῆκο μου. Ἐγώ, ἂν τυχόν κι' ἀποφασίξω νὰ σὲ σκοτώσω, ρὲ Μανιώ μου, ὁ μὴ γένοιτο, διὰ λόγους οἰκογενειακούς, θὰ σοῦ δώσω ἕνα τέτοιο θάνατο ποὺ θὰ παρακαλᾷς νὰ ζήσῃς γιὰ νὰ ξαναπεθάνῃς. Τί καταλοβαίνεις;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΔΙΑΒΑΖΕΤΑΙ ΟΛΟΙ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ